

MARTTI LUTHER

Kristus voitti synnin

Jos koko maailman synnit ovat säilytetyt Jeesuksen Kristuksen päälle, niin ne eivät ole maailman päällä; mutta jos ne eivät ole hänen päällensä, niin ovat ne vielä maailman päällä. Samoin myös: Jos Kristus itse on ottanut päällensä syyn kaikista synneistä, joita olemme tehneet, niin olemme vapautetut kaikista synneistä, mutta emme itsemme, töittemme eli ansioittemme kautta, vaan hänen kauttansa. Mutta jos hän on viaton eikä kannan syntejämme, niin me kannamme ne ja kuolemme niissä ja joudumme kadotukseen. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antanut on meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. 1. Kor. 15:57.

Mutta katsokaamme nyt, miten tässä persoonassa on olemassa kaksi mitä jyrkintä ristiriitaisuutta vastatusten. Häntä vastaan hyökkäävät nyt ei ainoastaan minun ja sinun, vaan koko maailman synnit, entiset, nykyiset ja tulevat. Ne koettavat tuomita häntä ja tekevätkin niin. Mutta kun tässä samassa persoonassa, joka on korkein, suurin ja ainoa syntinen, myös on olemassa iankaikkinen ja voittamaton vanhurskaus, niin taistelevat nyt nämä kaksi: korkein, suurin ja ainoa synti ja korkein, suurin ja ainoa vanhurskaus vastatusten. Tässä täytyy

toisen välttämättä väistyä ja tulla voitetuksi, kun ne mitä kiivaimmin törmäävät vastatusten. Koko maailman synti hyökkää siis mitä tuimimmin vanhurskautta vastaan. Mutta miten käy? Vanhurskaus on iankaikkinen, kuolematon ja voittamaton. Synti on myös mahtavin ja julmin hirmuvalti, joka hallitsee ja pitää vallassaan koko maailmaa, vangitsee kaikki ihmiset ja tekee ne orjikseen. Lyhyesti sanoen: Synti on varsin suuri ja mahtava jumala, joka nielee koko ihmiskunnan, kaikki oppineet, pyhät, mahtavat, viisaat, oppimattomat j.n.e. Tämä hyökkää, niinkuin jo mainittiin, Kristusta vastaan ja tahtoo niellä hänet samoin kuin kaikki muutkin. Mutta se ei huomaa, että Kristus on sellainen persoona, jolla on voittamaton ja iankaikkinen vanhurskaus. Sentähden täytyy tässä kaksintaistelussa synnin jäädä häviölle ja kuolla, mutta vanhurskauden voittoa ja jäädä eloon. Näin voitetaan, kuuletetaan ja haudataan kaikki synti Kristuksessa, ja vanhurskaus pysyy voittavana ja hallitsevana iankaikkisesti.

Autuus on armosta uskon kautta. Lyhyitä todistuksia Jumalan sanan eri kohdista. Suomen evankelisluterilainen todistajain seura. Vaasa 1964. Otsikointi: MB

N:ot 5 ja 6 2016

Juhlavuoteen

Noin vuoden päästä 31.10.2017 tulee kuluneeksi 500 vuotta siitä, kun Martti Luther naulasi 95 teesiään Wittenbergin linnan kirkon oveen. Uskonpuhdistuksen katsotaan alkaneen tuosta tapahtumasta.

Uskonpuhdistus on meille luterilaisille valtavan ilon aihe. Johtihan uskonpuhdistus siihen, että raamatullinen evankeliumi tuli jälleen kirkkaana esiin. Syntiset saivat jälleen kuulla sanomaa Kristuksesta, joka on hankkinut kaikille valmiin syntien anteeksiantamuksen kaikista synneistä. Raamatullinen evankeliumi oli varhain päässyt hämärtymään, ja se oli jo lähes täysin kadonnut, mutta Jumala herätti Lutherin ja kirkasti tälle evankeliumin. Kirjapainotaito taas mahdollisti sen, että Lutherin löytö pääsi leviämään muiden kuultavaksi.

Paras kiitos, minkä Jumala voi saada uskonpuhdistuksesta, on se, että uskonpuhdistuksen sanoma leviää tänäänkin. Luterilainen keskittyy uskonpuhdistuksen merkkivuotena tuomaan esille uskonpuhdistuksen aarteita. Tarkoituksena on se, että lehti voisi muistuttaa lukijoita siitä, miksi uskonpuhdistus oli ja edelleen on niin suuri asia.

Lähdemme viettämään merkkivuotta syventymällä tässä lehdessä syntiin. Ilman synnin vakavuuden ja ihmisen turmeltuneisuuden ymmärtämistä ei voi olla käsitystä siitä, mistä uskonpuhdistuksessa oli kyse. Jotta voimme olla sydämeistämme luterilaisia, meidän tulee nähdä sydämemme oikein. Raamattu paljastaa sydämemme toivottoman pahaksi. Siksi meille ei voi kelvata muu kuin ehdoton evankeliumi siitä, että Jeesuksen tähden saamme kaiken pahan anteeksi.

Mika Bergman

Mitä synti on?

Ehkä tunnetuin määritelmä synnille on Johanneksen ensimmäisessä kirjeessä, sen kolmannen luvun neljännessä jakeessa: ”Jokainen, joka tekee synnin, tekee myös laittomuuden; ja synti on laittomuus”. Tämän raamatunkohdan mukaan synti on siis laittomuutta: sitä, ettei ihminen ole sopusoinnussa Jumalan lain kanssa. Laki on Jumalan hyvä tahto ihmiselämää koskien, ne eettiset ohjeet, jotka hän on käskyissään antanut. Kymmenen käskyä tiivistävät Jumalan lain sisällön.

Raamattu puhuu synnistä myös rikkomuksena tai rikoksena. Se ei ole vain sopusoinnun puuttumista Jumalan lain kanssa, vaan sen loukkaamista ja sen vastustamista. Ihmisellä on velvollisuus elää Jumalan ilmoittaman lain mukaan. Siksi kyse on Jumalaa vastaan nousemisesta ja rikkomisesta, jos hän ei tee niin.

Synnistä puhutaan Raamatussa myös kapinana. Kertomuksessa syntiinlankeemuksesta Aadam ja

Eeva nousivat Jumalan käskyä vastaan. Käärme houkutteli heitä lupaamalla heidän tulevan sellaisiksi kuin Jumala. Synti on pyrkimystä sysätä Jumala paikaltaan ja asettaa jotain muuta hänen sijaansa. Tavaltaan synti on siis aina yritys asettua Jumalan paikalle. Siksi synti on olemukseltaan kapinaa ja epäjärjestystä.

Synti on sitä, mikä on väärin ja paha. Syntiä on sekin paha ja Jumalan lain vastainen, mistä ihminen ei tiedä. Psalmissa sanotaan: ”Erehdykset kuka ymmärtää? Anna anteeksi minun salaiset syntini.” (Ps. 19:13) Synti ei ole aina tarkoituksellista eikä tietoista.

Kuitenkin syntiin liittyy aina persoonallinen elementti. Luonto ei tee syntiä, vaan syntiä tekee ihminen. Syntiin kuuluu aina henkilökohtainen vastuu. Ihminen joutuu kantamaan sen seuraukset.

Synti on luonteeltaan erottavaa. Se rikkoo ihmisen suhteen Jumalaan. Jumala käveli paratiisissa, mutta syntiin langettuaan Aadam

ja Eeva pakenivat puiden sekaan, koska pelkäsivät. Sen jälkeen Vanha Testamentti kuvaa Jumalan ilmestymisen ihmisille pelottavana ja jopa tappavana. Syntinen ei kestä Pyhän edessä.

Synti erottaa myös ihmisen toisesta ihmisestä. Se rikkoo hänen suhteensa lähimmäiseensä.

Synnin tähden ihminen ei myöskään tunne itseään oikein. Synti hämärtää hänen mieltään, niin että hän joskus asettaa itsensä liian suureen kunniaan, joskus taas kohtelee itseään tavalla, joka ei ole oikein Jumalan kuvaksi luotua kohtaan.

Synnin rikkomana asiana voidaan mainita myös ihmisen suhde luontoon. Lankeemuksen myötä luomakunta joutui turmeluksen alaiseksi, niin että luonto on usein ihmiselle vihamielinen. Ihmiset myös kohtelevat luomakuntaa lyhytnäköisesti ja sen arvon vastaisesti.

Synnin palkka on kuolema. Syntiin kuuluvat olennaisesti sen seuraukset. Koska synti on kapinaa

Jumalaa vastaan ja erottaa hänestä, sen iankaikkisena seurauksena on kadotus. Synti tuottaa myös seurauksia ajallisessa elämässä. Niitäkään ei voi erottaa synnin perusluonteesta, joka on paha ja kärsimystä tuottava.

Synnistä on kuitenkin olemassa pelastus. Jeesus Kristus täytti lain ja kärsi kaikkien syntien tähden. Hän sovitti synnin. Hänen kauttaan ihminen saa syntinsä anteeksi. Uskossa Kristukseen hän saa voimaa tehdä niistä parannusta. Kristuksen tähden hän pääsee iankaikkiseen elämään, jossa syntiä ei enää ole. Siellä ihmisen yhteys Jumalaan, lähimmäisiin ja uudistettuun luomakuntaan on rikkumaton.

Vesa Hautala

Kaikki ovat langenneet Aadamissa

Ihmissuku on langennut Aadamissa, ensimmäisessä ihmisessä. Näin sanoessamme puhumme asiasta, joka monelle nykyajan ihmiselle on täysin käsittämätön. Miten tuhansia vuosia sitten eläneen esi-isämme teko voisi meihin vaikuttaa? Joku voi esittää myös kysymyksen, miten Aadam lankeemus, sen vaikutus kaikkiin muihin ja se, ettei ketään rangaista toisen syntien tähden, voivat liittyä yhteen. Mistä otsikkomme asiassa siis on kysymys?

Aadamin lankeemus merkitsi muutosta siihen tilaan, johon Jumala oli ihmisen luonut. Ihminen oli luotu elämään Jumalan yhteydessä vailla puutteita. Kuolemaa ei ennen lankeemusta ollut. Lankeemuksessa yhteys Jumalaan katkesi ja Aadam menetti sen yhteyden Jumalaan, joka hänellä alun perin oli. Jumalan kuva hänessä turmeltui. Hän ei voinut palauttaa itseensä Jumalan kuvaa, ja hän tuli sekä ajallisen että iankaikkisen kuoleman perilliseksi.

Aadamin luonnolliset jälkeläiset ovat poikkeuksetta syntyneet samassa synnin saastuttamassa tilassa kuin Aadam. Hänen lankeemuksensa tähden ovat kaikki poikenneet pois ja kelvottomiksi käyneet. Ei ole yhtäkään, joka tekee sitä, mikä hyvää on. Kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi. Osoituksena siitä, että lankeemus koskee kaikkia, on se, että kaikenikäisiä ihmisiä, myös pieniä vauvoja, kuolee. Lankeemus ei siis tule ihmisen osaksi vasta silloin, kun hän tekee tietoisia syntejä, vaan ihminen on syntynyt lankeemuksen alaisena. Harhaa on siis sellainen, että ihminen lankeaisi vasta tietoiseen ikään tullessaan.

Miksi opetus siitä, että kaikki ovat langenneet Aadamissa, on tärkeä? Syitä on ainakin kolme. Ensiksi tämä asia tuo jokaisen eteen hänen syntinsä syvyyden. Kukaan ei voi kerskata Jumalan edessä kuvitellen omasta voimastaan kelpaavansa hänelle. Toiseksi tämä opetus varjelee siltä harhalta, että ihminen voisi kehittyä synnittömäksi tässä ajassa. Tämä johtaisi farisealaiseen harhaluuloon omasta hyvyydestä. Kolmanneksi, eikä suinkaan vähäisimpänä, kaikkien lankeemus Aadamissa luo tarpeen uskon kalleimmalle asialle, nimittäin sille, että myös Jeesuksen sovitus työ koskee erotuksetta kaikkia ihmisiä.

Kimmo Närhi

Synnin tuhoava voima

Syntiinlankeemuksen myötä jokainen ihminen on tullut synnistä osalliseksi niin, että synti vaikuttaa hänessä koko ajallisen elämän ajan. Synti aiheuttaa sekä hengellisen että ajallisen kuoleman. Ennen lankeemusta Jumala sanoi Aadamille ja Eevalle: ”Hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.” (1 Moos.2:17) Apostoli Paavali opettaa myös synnin kuolettavasta vaikutuksesta: ”Synnin palkka on kuolema.” (Room.6:23)

Synnin tuhoavan voiman vuoksi ihminen on menettänyt sen yhteyden Jumalaan, joka hänellä oli luomisen perusteella. Kukaan ei voi myöskään omin voimin palauttaa tätä yhteyttä. Apostoli opettaa: ”Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on.” (1 Kor. 2:14) Kukaan ei siis voi omasta voimastaan tulla Jumalan lapseksi ja pelastua.

Synti vaikuttaa myös ajallisen kuoleman. Ihminen on synnistä osallinen jo sikiämisestään saakka. Tämän osoittaa se, että myös pieniä lapsia, myös sikiöitä, kuolee. Ajallinen kuolema myös meidän

näkökulmastamme pitkän elämän eläneillä ihmisillä johtuu perimältään synnistä.

Synti vaikuttaa maailmassa kaiken pahan. Sodat, verityöt, sairaudet ja luonnonilmiöiden tuottamat vahingot ovat tulleet maailmaan synnin myötä. Myös se, että tämä maailma kulkee kohti lopunajan kasvavaa ahdinkoa ja tuomiopäivää, on synnin vaikutusta.

Kristuksen armotyö merkitsee voittoa synnistä. Kristukseen usko on vapaa synnin rangaistuksesta ja perii iankaikkisen elämän. Kuitenkin koko tämän elämän ajan synti vaikuttaa myös uskovassa ihmisessä. Raamattu puhuu monista uskovien synneistä ja erehdyksistä. Apostoli Paavali valitti sitä, että vaikka hän tietää Jumalan sanan myötä sen, mikä hyvä on, hän ei pysty täyttämään Jumalan tahtoa. Tässä kilvoituksessaan hän huokaisi: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24) Kristuksen armotyö on tuonut pelastuksen, joka tässä elämässä omistetaan uskolla ja viimein perillä täydellisenä taivaassa.

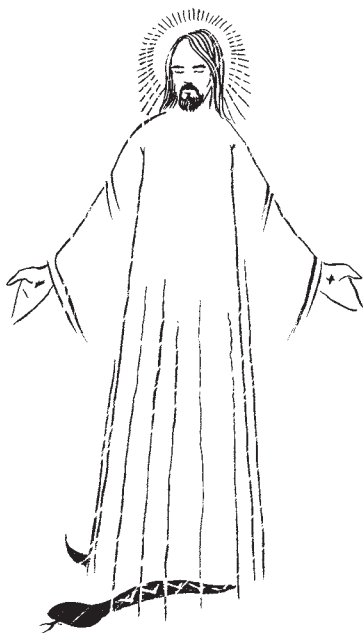
Kimmo Närhi

Syyttäjä

Raamatussa kerrotaan saatanaa, joka syyttää ihmisiä Jumalan edessä. Saatana on yksi kiusaajan nimistä. Sen virka ja pyrkimys on irrottaa ihminen Jumalan yhteydestä. Tämä tapahtuu houkuttelemalla ihmisiä syntiin, pysymään sen vallassa ja syyttämällä heitä Jumalan edessä. Koko saatanan toiminta on valheellista. Syntiin houkuttelu on sitä kaikin puolin. Myös saatanan syytökset ovat valheellisia siksi, että ne pyrkivät saamaan ihmisen pysymään epätoivossa ja erossa Kristuksesta.

Kristus on voittanut saatanan vallan. Tämä voitto on ennustettu jo ensimmäisessä lupauksessa. Jumala sanoi sielunviholliselle: ”Minä panen vaimon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.” (1 Moos. 3:15) Jumala lupasi vaimon siemenen eli Kristuksen, joka saa voiton kaikesta siitä, mitä kiusaaja on saanut aikaan. Kristus toi syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän eli korjasi kaiken sen, mitä lankeemus on saanut aikaan. Näin saatanan syytökset eivät voi viedä epätoivoon Kristukseen uskovia.

Jeesuksen armotyö merkitsi saatanan vallan voittamista. Kristuksen toiminnan tähden saatana on heitetty ulos taivaasta. Jeesus sanoi: ”Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman.” (Luuk. 10:18)

Huolimatta siitä, että saatana kärsi tappion Jeesuksen armotyön tähden, sillä on valtaa maailmassa. Koko epäuskoinen maailma on pahan vallassa, ja tämä valta näkyy erityisen voimakkaana juuri ennen Kristuksen paluuta. Silloin saatana kohtaa lopullisen tuomionsa.

Uskovalle saatana on vastustaja, joka pyrkii houkuttelemaan hänet syntiin ja luopumaan uskosta. Apostoli Pietari kehottaa vastustamaan kiusaajaa lujana uskossa (1 Piet. 5:9). Kristukseen uskova on syntien anteeksiantamuksen turvissa ja suojassa saatanan syytöksiltä. Viimeisenä päivänä uskova on vapaa saatanan ja sen seuraajien kadotustuomiosta ja perii iankaikkisen elämän.

Kimmo Närhi

Saatanan hyökkäykset lähimmäisten kautta

Saatanan haluaa ihmisten tekevän syntiä. Erityisesti hän haluaa, että kristityt lankeavat. He ovat uhka hänen valtakunnalleen. Perkele tahtoo haavoittaa heidän uskoaan. Jos mahdollista, hän tahtoo saada heidät pois uskosta ja voittaa heidät takaisin omaan valtakuntaansa. Vähintäänkin hän haluaa heikentää kristittyjen uskoa ja rakkautta, että Kristuksen valtakunnan leviäminen heidän kauttaan häiriintyisi.

Perkele ei kaihda keinoja, vaan käyttää sitä, mitä voi. Niinpä hän käyttää myös toisia ihmisiä hyökkäyksissään, jopa heidän sitä ymmärtämättään.

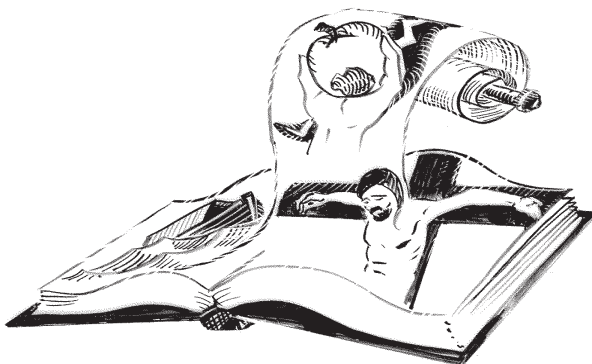
Huono esimerkki ja toisten synteihin osallistuminen

Perkele voi yrittää saattaa kristityn lankeamaan toisten huonon esimerkin kautta. Erityisesti vanhemmat ja seurakunnan paimenet ovat asemassa, jossa heidän esimerkinsä vaikuttaa voimakkaasti, usein myös puoliset toisilleen. Kristityt ovat myös yleisesti toinen toisilleen esimerkkeinä siitä, mikä on kristillistä elämää.

Toisten ihmisten kautta perkele houkuttelee meitä joko itse tekemään syntiä samalla tavalla kuin näemme lähimmäisen tekevän, tai sitten epäsuorasti osallistumaan

toisten synteihin. Se tapahtuu, kun ”neuvon, kehotan, suostun, yllytän, kiitän: Salaan syyllisyyden, en rankaise siitä enkä sitä nuhtelee. En vastusta toisten syntejä, vaan neuvon niihin ja puolustan niitä.” (Pieper, Kristillinen dogmatiikka, v. 1995 painos s. 220)

Näitä saatanan hyökkäyksiä vastustetaan Jumalan sanalla. Ei pidä katsoa sitä, mitä ihmiset ovat, vaan sitä, mitä Jumala kääkee ja tekee. Vastaamme teoistamme Jumalalle, joka on ilmoittanut tahtonsa meille riippumatta toisten ihmisten teoista. Kristityn kiintopiste on Jumalassa ja hänen vanhurskautensa. Jumala tahtoo vapauttaa meidät riippuvuudesta ihmisiin, johon saatana haluaa meidät sitoa. Pelko ja välinpitämättömyys ovat sen aseita, mutta rohkeus Herrassa kristittyjen voima. Käännymme ihmisistä – itsestämme ja toisistamme – kohti Jumalaa. Teemme sen tarttumalla uskossa Jumalan sanaan. Jumalan sana ohjaa sitä, miten toiset ihmiset ovat meille esimerkkeinä. Meidän tulee jäljitellä heissä sitä, mikä on hyvää ja Jumalan käskyjen mukaista. Muistamme myös, että itsekin olemme joskus huonona esimerkkinä, emmekä tahtoisimme lähimmäisemme seuraavan sitä.

Vihan synty

Lähimmäisten kautta saatana voi houkutella myös vihan syntiin. Hän saa toisen rikkomaan meitä vastaan sanoilla tai teoilla. Sitten hän tarttuu loukkaantumiseemme ja suuttumukseemme. Hän saa meidät pyörittelemään sitä mielesämme, niin että se vain kasvaa. Syytämme rikkonutta lähimmäistä ja tuomitsemme hänet mielemme oikeussalissa. Saatana haluaa meidän jäävän vihan ja katkeruuden valtaan. Näin perkele pyrkii samuttamaan meiltä uskon. ”Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.” (1 Joh. 3:15)

Tätä vastaan saamme Raamatusta käytännöllisen neuvon: ”Älkää antako auringon laskea vihanne yli”, kirjoitti Paavali efesolaisille. Meitä kehoitetaan myös muistamaan Kristuksen armahtavaa laupeutta ja nöyryyttä. Kun kristitty näkee lähimmäisen tekvän syntiä, se on kutsu rukoilla hänen puolestaan. Näin veljen tai sisaren

lankeemus onkin tilaisuus tehdä hänelle hyvää. Olemme itse saaneet anteeksi Herralta. Siksi voimme antaa anteeksi myös rikkovalle lähimmäiselle.

Kristus on Voittaja. Hän voi kääntää saatanan juonetkin palvelemaan hyvää tarkoitustaan. Lähimmäistemme rikkoessa me opimme antamaan anteeksi, kun muistamme Jumalan anteeksiantamuksen ja rakkauden. Evankeliumi osoittaa voimansa, kun me Jumalan anteeksiantamukseen turvaten ja Kristuksen esikuvan mukaan annamme veljelle tai sisarelle anteeksi. Kristillinen seurakunta rakentuu silloin keskinäisen armollisuuden ja anteeksiannon yhteisönä.

Jos lankeamme seuraamaan lähimmäisen huonoa esimerkkiä, osallistumme hänen synteihinsä tai vihastumme häneen, saamme paeta Kristuksen turviin. Hän on kaikkien syntien sovitus. Hän on turvapaikka saatanan hyökkäyksiä vastaan, myös silloin, jos olemme niiden seurauksena langenneet.

Vesa Hautala

Synnin syvyys uskonpuhdistuksen taustalla

Uskonpuhdistusta on mahdotonta ymmärtää ilman raamatullista käsitystä synnistä. Keskiajalla syntikäsitys oli hämärtynyt. Ihmisestä oli epäraamatullinen, valoisa kuva. Monet ajattelivat, että ihminen voisi luonnollisten kykyjensä varassa rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään.

Mutta eräs augustinolaismunkki ei saanut rauhaa. Hän oli yrittänyt tehdä parhaansa. Hän oli piinannut itseään paastoilla ja rankaisemalla ruumistaan. Hän pyrki tekemään parhaansa, jotta Jumala olisi hänelle armollinen, mutta hän näki aina vain, kuinka hänen sydämensä oli raadollinen eikä taipunut Jumalan tahtoon. Mitä enemmän hän pyrki rakastamaan Jumalaa, sitä enemmän hän vihasi tätä.

Epärealistinen ihmiskäsitys johti ahdistukseen ja uskonkriisiin. Luther kokemuksen kautta ymmärsi, ettei roomalaiskatolisesta pelastussysteemistä ollut pelastamaan häntä. Hän oli liian paha pelastuakseen hyviä tekoja tekemällä. Hän oli aivan toivottomassa tilanteessa.

Mutta juuri tässä toivottomuudessa kirkastui evankeliumi. Vasta oman turmeltuneisuuden tunnustaminen voi antaa ymmärryksen siitä, että jos yksin Jeesus ei riitä, joudumme kadotukseen.

Rakas lukija, ymmärräthän sinäkin, että et voi pelastua omin voimin? Jos et tätä käsitä, yritä noudattaa Jumalan lakia täydellisesti ja näe, kuinka hukassa olet! Vain silloin voit ymmärtää, miksi tarvitset Vapahtajan. Vain silloin ymmärrät omakohtaisesti, miksi uskonpuhdistus on niin suuri Jumalan lahja.

Mika Bergman

Elävä synnintunto

Kristityn elämään kuuluu elävä synnintunto. Ei ole niin, että kristitty olisi vain kerran elämässään kokenut synnintuntoa, ja sen jälkeen hänen ei tarvitsisi kokea sitä enää koskaan. Kristitty tekee edelleen syntiä joka päivä. Siksi Jeesus opettaakin Isä meidän -rukouksessa opetuslapsiaan pyytämään joka päivä syntejään anteeksi Jumalalta. Koska kristitty tekee joka päivä syntiä, hän luonnollisesti myös kokee synnintuntoa usein, ei vain pari kertaa vuodessa. Elävään uskoon kuuluu myös elävä synnintunto, sillä Pyhä Henki osoittaa Jumalan lain sanan kautta meille jatkuvasti, kuinka emme ole pystyneet elämään Jumalan lain mukaan. Samoin kun kasvamme uskossa, opimme myös tuntemaan syntimme yhä syvemmin ja paremmin. On kuitenkin myös hyvä muistaa, että meidän ei tarvitse eikä meidän tule jäädä vellomaan synnintuntoon.

Jumala on antanut sanassaan varmat lupaukset syntien anteeksiantamuksesta Jeesuksen tähden. Jeesus on sovittanut ristillä koko maailman synnin, ja tähän tosiasiaan kristitty saa turvata elämänsä jokaisena päivänä. Kun laki osoittaa sinulle syntisi ja tulet

synnintuntoon, saat turvata Jumalan sanan lupauksiin syntien anteeksiantamuksesta. Jeesus on ansainnut sinulle täyden syntien anteeksiantamuksen. Siksi sinun ei tarvitse jäädä murehtimaan syntejäsi, vaan Jeesuksen lunastustyön tähden voit uskoa syntisi anteeksi ja saada rauhan omalletunnollesi. Näin kristityn elämä on toisaalta jatkuvaa syntinsä tuntemista ja tunnistamista, mutta toisaalta myös jatkuvaa uskoa siihen, että synnit on sovitettu ja anteeksi annettu.

On myös hyvä muistaa se, että synnintuntomme määrä ei ole ehto syntien anteeksiantamuksen saamiseen. Kristitty kyllä varmasti kokee aitoa synnintuntoa, mutta se, kuinka syvää ja kuinka paljon, vaihtelee yksilöittäin, aivan niin kuin uskonkin vahvuus voi vaihdella kristitystä toiseen. Samoin sama ihminen saattaa joskus kokea vahvemmin synnintuntoa ja laimeammin jonain toisena hetkenä. Älä siis koskaan yritä ansaita itsellesi syntien anteeksiantamusta yrittämällä jotenkin kokea vahvempaa synnintuntoa. Synnit saat uskoa aina anteeksi Jeesuksen valmiin työn perusteella. Siihen et voi itse lisätä mitään.

Dani Puolimatka

Erilaisia syntejä

Tässä lehdessä tulee laajasti esiin perisynti ja sen vaikutuksesta teko-synnit. Tämä ero perisyntin ja tekosyntien välillä onkin tärkeä havaita. Lisäksi Raamatun mukaisesti voidaan tekosyntejä jaotella eri ryhmiin. Tällainen jaottelu varoittaa lihallisesta suruttomuudesta, koska näin käy ilmi, kuinka monenlaisia kiusaajan juonia vastaan kristityn on taisteltava. Alla seuraan professori Franz Pieperin esittämää jaottelua.

Ihmisen tahto on eri tilanteissa eri tavoin osallinen syntiin. Joskus ihminen lankeaa harkittuun syntiin, vaikka sitten puolustelisikin asiaa monin tavoin. Esimerkkinä tästä on Saulin lankeemus sotasaaliin ottamiseen vastoin Jumalan käskyä (2 Sam. 15). Joskus synti voi saada alkunsa voimakkaasta tunteesta, esim. pelosta kuten Pietarin lankeemus (Luuk. 22:55ss.) tai väärästä halusta miellyttää ihmisiä (Gal. 2:12). Uskovien heikkouden synteihin kuuluvat erityisesti pahat ajatukset ja himot, vastoin uuden ihmisen tahtoa. Luther sanoo näiden johdosta: ”Kun moiset pahat ajatukset nousevat mieleesi, ei sinun silti pidä tulla epätoivoiseksi; pidä vain varasi, ettet anna niiden ottaa itseäsi vangiksi.” (St.L. IX, 1032)

Syntien suhde omaantuntoon vaihtelee. Pahin on oikeassa olevaa omaantuntoa vastaan tehty synti. Siinä ihminen altistaa itsensä uskosta lankeamiselle. Harhaavaa omaantuntoa vastaan tehty synti on toisenlaista. Ihminen voi kuvitella esimerkiksi tarpeelliseksi huutaa avuksi pyhimyksiä.

Jos hän tekee niin, hän rikkoo ensimmäistä käskyä. Jos hän ei tee niin, hän rikkoo harhassa olevaa omaatuntoaan vastaan. Tällöin on tarpeen saada oikeaa opetusta, jotta omatunto voi toimia oikein. Todennäköisyyden mukaan toimivaa omaatuntoa vastaan toimitaan, jos kevytmielisesti valitaan riskialtis toimintatapa. Jos ihminen on omassatunnossaan epävarma jostain asiasta, on oikein jäädä pidättyvälle kannalle (vrt. Room. 14).

Kaikki synnit ovat rikkomuksia Jumalaa vastaan. Kuitenkin Raamattu puhuu myös synnistä lähimmäistä (esim. 3 Moos 19:7) ja itseä (1 Kor. 6:18) vastaan.

Jokainen synti ansaitsee itsessään kuoleman ja on siis suuri. Kuitenkin Raamattu puhuu eriaisteisista synneistä. Kristus sanoo juutalaisten syntiä suuremmaksi kuin Pilatuksen syntiä (Joh. 19:11). Aivan erityisen suuri synti on armon evankeliumin vastustaminen (Joh. 3:18).

Merkittävä ero on kuolemansyntien ja anteeksiannettavien syntien välillä. Kaikki epäuskoisten synnit ovat kuolemansyntejä. Uskosta osallisiksi tulleilla kuolemansyntejä ovat sellaiset, jotka erottavat hänet Kristuksesta ja joiden ohella usko ei siis voi säilyä. Tämä on sama kuin vallitsevat synnit, joiden myötä ihminen siis luopuu uskosta ja jotka ovat merkkejä siitä. Anteeksiannettavia eli ei-vallitsevia syntejä on vain uskovilla. Nekin tosin itsessään ansaitseva kuoleman, mutta uskova elää Kristuksen armosta, jolloin syntejä ei hänelle lueta.

Yksi synnin laji on osallistuminen muiden synteihin. Tämä toteutuu esimerkiksi kirkollisessa yhteydessä toisin opettavien kanssa (2 Joh. 11). Samoin osallistumista muiden synteihin on sellaisten esitysten hyväksyvä seuraaminen, jossa siveetöntä elämää tai väärää oppia esitetään.

Raamattu puhuu myös taivaaseen asti huutavista synneistä, jotka vaativat Jumalaa rankaisemaan julkisesti. Esimerkkeinä mainitaan murha (1 Moos. 4:10), työntekijöille kuuluvan palkan pidättäminen (Jaak. 5:4) ja avuttomien sortaminen tai auttamatta jättäminen (2 Moos. 22:21–24; Jes. 3:14, 15:2). Kaikkein suurin synti on kuitenkin epäusko.

Synti Pyhää Henkeä vastaan on oman tyyppisensä synti siksi, että siinä ihminen on Pyhän Hengen vaikutuksesta tullut vakuutetuksi evankeliumin totuudesta, mutta kuitenkin hylkää sen. Kysymyksessä on siis Pyhän Hengen pelastavaa virkaa vastaan tehty synti, jossa ihminen myös pilkkaa Kristusta. Tätä syntiä ei voi saada anteeksi, koska siinä ihminen itse tieteen tahtoen sulkee itsensä pois pelastuksesta. Sitä, joka pelkää tehneensä synnin Pyhää Henkeä vastaan, on kuitenkin lohdutettava evankeliumilla, sillä omantunnon hätä ja halu saada synnit anteeksi ovat juuri merkkejä Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Kimmo Närhi

Salakavalat synnit

Usein ajattelemme, että niin sanotut julkisyynnit tai kuolemansynnit ovat kaikkein vaarallisimpia syntejä. Tietyssä mielessä tämä on totta: eihän Pyhä Henki voi asua ihmisessä, joka murehduttaa oman tuntonsa näitä tekemällä. Daavidista huomaamme, miten jo yksi tällainen synti teki hänestä hengellisesti sokean ja luopion ennen kuin hän profeetta Naatanin julistuksen kautta tuli synnintuntoon.

Ongelmaksi muodostuu se, jos ajattelemme olevamme turvassa, kunhan emme tee julkisyntejä. Paljon salakavalampia ovat ajatusten ja asenteiden synnit. Nekin voivat paaduttaa sydämen ja tappaa uskon. Joudumme elämään hätkähdyttävän kylmän ja kovan sydämen kanssa: kuinka suunnattoman ylpeitä nimittäin voimme olla, kun olemme eläneet ulkoisesti nuhtee-

tonta elämää. Kuinka kovasydämiä ja laupeudettomia voimme olla arvioiessamme toisten hankalia elämäntilanteita, kun sydämesämme vallitsee omavanhurskas henki. Miten ahne ja omaisuuteen kiintynyt sielu voikaan olla, vaikka toisten edessä elettäisiinkin näennäisen vaatimatonta elämää. Tällaista esimerkkien listaa voisi jatkaa loputtomiin.

Profeetta Jeremia kirjoittaa: ”Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?” (Jer. 17:9). Meidän sisältä löytyy aivan suunnatonta pimeyttä. Meidän sydämessämme on paljon sellaista, mihin perkele voi käydä kiinni sielumme turmioksi. Ainoa toivomme on Vapahtajamme Jeesus. Hän antaa anteeksi ja varjelee iankaikkiseen elämään.

Mika Bergman

Jumalan kärsivällisyys lapsiaan kohtaan

Luterilaisessa uskossa ihmisen ja Jumalan suhdetta hahmotetaan leimallisesti lain ja evankeliumin kautta: lain näkökulmasta ihminen on ansainnut iankaikkisen kadotuksen. Lain valossa Jumala näyttää hirmuiselta tuomarilta, joka palaa vihasta syntiä kohtaan. Hän ei kerta kaikkiaan siedä syntiä, vaan tuomitsee poikkeuksetta jokaisen lain rikkoneen kadotukseen.

Evangeliumi on taas ihana sanoma siitä, että Kristus on kärsinyt lain tuomion edestämme. Hän on kantanut Jumalan vihan puolestamme. Jumalan silmissä olemme täysin puhtaita Jeesuksen tähden. Meille julistetaan ehdotonta anteeksiantamusta kaikista synneistämme.

Vaikka laki on luovuttamaton osa kristillistä elämää, uskomme tulee olla evankeliumikeskeistä. Yksi tapa, jossa tämä voi näkyä, on se, että meillä on luottamus Jumalan kärsivällisyyteen: Poikansa tähden

hän sietää ja kärsii sitä, että hänen lapsensa rikkovat häntä vastaan. Me voimme kyllä antautumalla syntyin karkottaa Pyhän Hengen, mutta Jumala ei hylkää meitä sen tähden, että heikkoudessa rikomme häntä vastaan.

Jumala on pitkämielinen. Hän ei halua syyttää lapsiaan synnistä. Hän katsoo meitä myötätuntoisesta ja haluaa nostaa meidät, kun olemme langenneet. Hän on laupias ja armahtavainen. Raamatusta voisi luetella lukemattomia kohtia, jotka korostavat Jumalan pitkämielisyyttä lapsiaan kohtaan. Painukoot mieleesi psalmin sanat: ”Mutta sinä, Herra, olet laupias ja armah tavainen Jumala, pitkämielinen, suuri armosta ja totuudessa.” (Ps. 86:15)

Älä koskaan ajattele, että Jumala olisi kyllästynyt armahtamaan sinua! Hän ei väsy antamaan anteeksi lapsilleen.

Mika Bergman

Täydellisen riittävä syntiuhri

Uhreista tulevat varmaankin monelle mieleen Vanhan Testamentin eläinuhrit. Heprealaiskirjeessä Kristuksen uhri asetetaan vastakkain Mooseksen lain vaatimien uhrien kanssa. Ne olivat toistuvia eivätkä voineet tuoda puhdistusta. Kuitenkin ne viittasivat Kristuksen uhuriin. Se oli kerta-kaikkinen. Jeesus ”on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.” (Hepr. 10:4)

Hän on Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnin, kuten Johannes Kastaja sanoi. Hän itse kantoi syntimme ruumiissaan ristinpuuhun. (1 Piet. 2:24) Kristus otti syntimme kantaakseen niin läheisesti, että Paavali sanoo suorastaan, että hänet tehtiin meidän tähtemme synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. (2 Kor. 5:21) Jeesus sovitti synnit.

Keiden synnit Jeesus sovitti? ”Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien”, kirjoitti Johannes. (1 Joh. 2:1) Jumalan pelastavan rakkauden kohteena on koko maailma. ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa”. (Joh. 3:16) Kristus on annettu pelastukseksi kaikille ihmisille, niinpä hän on sovittanut kaikkien ihmisten synnit. Siksi jokainen saa uskoa häneen. Kirjoittaahan Johannes, ”ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16)

Tämä anteeksiantamus jaetaan armonvälineissä. Se omistetaan uskon kautta. Jumala on asettanut Jeesuksen ”armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä”. (Room. 3:25) Armoistuin oli liitonarkin kansi, jonka päällä Jumala ilmestyi. Se oli myös sovituksen paikka, sillä sille pirskotettiin syntiuhrin verta Mooseksen lain määräämänä suurena sovituspäivänä. Usko Jeesuksen vereen tarkoittaa uskoa hänen sovituskuolemaansa. Sen uskon kautta hän on meille Jumalan kohtaamisen ja sovituksen paikka.

Jeesus riittää meille pelastukseksi. ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat”. (Room. 8:1) Ne, jotka ovat Kristuksessa uskon kautta, ovat vanhurskaita, kuten Paavali monta kertaa todistaa.

Vesa Hautala

Roomalaiskatolinen oppi synnistä

Kun ajatellaan eroja roomalaiskatolisen ja luterilaisen uskon välillä, harvoin ensimmäisten asioiden joukossa mainitaan syntiä koskevan opin erilaisuus. Kuitenkin juuri erilainen opetus synnistä on perustana monille muille eroille roomalaiskatolisuuden ja luterilaisuuden välillä. Koska kristillisen uskon pääkohta on se, miten saamme avun syntiä vastaan, on hyvin tärkeää, että käsitämme oikein opin synnistä. Oikean opin puolustamiseksi on tarpeen tuoda esiin myös se, miten roomalaiskatolinen oppi synnistä eroaa luterilaisesta opista.

Roomalaiskatolisen opin mukaisesti Aadamin lankeemus koskee kaikkia ihmisiä. Näin roomalaiskatolinen kirkko tunnustaa perisyntin olemassaolon. Kuitenkin ratkaiseva ero oikeaan oppiin on perisyntin seurauksissa. Roomalaiskatolinen kirkko moittii uskonpuhdistajia siitä, että heidän mukaansa perisynti on tuhonnut ihmisen vapauden hengellisissä asioissa (Katolisen Kirkon Katekismus. s. 116–117). Näin perisyntistä huolimatta ihmisellä olisi muka vapaa tahto ja hengellisiä kykyjä kääntyä Jumalan puoleen.

Roomalaiskatoliset tunnustavat, että uskovaan jää paha himo syntiä kohtaan. Kuitenkaan he eivät pidä tätä himoa varsinaisesti syntinä. Trenton kirkolliskokouksen (1546–1563) päätöksen mukaisesti uskovissa oleva paha himo tosin on synnistä peräisin, houkuttelee syntiin, mutta itsessään ei olisi syntiä. Tässä roomalaiskatolinen kirkko osoittaa ymmärtävänsä synnin pinnallisesti. Oikean opetuksen mukaisesti myös sydämen taipumus syntiin, joka uskovaakin vaivaa perisyntin tähden, on todellista syntiä.

Mitä johtopäätöksiä on tehtävä näistä roomalaiskatolisen syntiä koskevan opin eroista luterilaiseen oppiin nähden? On todettava, että roomalaiskatolisen syntiopin erilaisuuden tähden myös heidän vanhurskauttamisoppinsa väistämättä perusteita myöten poikkeaa luterilaisesta vanhurskauttamisopista. Vanhurskauttaminen on syntien anteeksiantamista, joten jos käsitys synnistä on erilainen, on myös käsitys anteeksiantamuksesta väistämättä erilainen. Siksi todellinen luterilainen kirkko ei voi olla lähentymässä roomalaiskatolista kirkkoa.

Toiseksi on huomattava, että oikea opetus syntiturmeluksen syvyydestä ohjaa ja pakottaa turvautumaan Kristukseen kaikissa asioissa. Huolimatta siitä, että perisynti merkitsee täydellistä kyvyttömyyttä omin voimin kääntyä Jumalan puoleen ja vaikuttaa pahaa himoa uskovassa, on Jumala Kristuksessa sovittanut myös nämä synnit ja näin antaa sydämelle kestävä turvan.

Kimmo Närhi

Aneet

Lutherin aikana anekauppa oli voimissaan. Aneet olivat se epäkohta, joka sai Lutherin kirjoittamaan kuuluisat 95-teesiään. Monilla voi olla sellainen käsitys, että ihmiset ostivat aneilla syntien anteeksiantamuksen. Ja näin varmaankin kansanhurskaudessa monet ajattelivat tekevänsä. Kuitenkin todellisuus on hieman monimutkaisempi.

Roomalaiskatolinen kirkko opettaa, että kun ihminen tekee syntiä, siitä on seurauksena sekä iankaikkisia että ajallisia rangaistuksia. Syntien ajallisia rangaistuksia voi hyvittää täällä maan päällä. Ne ajalliset rangaistukset, jotka jäävät hyvittämättä maan päällä, kärsitään kiirastulessa. Tässä joitakin otteita Katolisen kirkon katekismuksesta: ”Synninpäästö ottaa pois synnin, mutta ei korjaa kaikkea sitä vääryyttä, mitä synti on saanut aikaan. Synnistä nousuaan synnintekijän täytyy vielä saada takaisin täysi hengellinen terveys. Hänen täytyy vielä tehdä jotakin lisää: hänen täytyy soveliaalla tavalla ”hyvittää syntinsä”, ”sovittaa” ne. Tätä hyvittämistä kutsutaan myös ”katumustyöksi”. – Katumustyö voi olla rukousta, lahjan antamista, laupeudentekoja, lähimmäisen palvelemista,

vapaaehtoista luopumista, uhraamista ja ennen kaikkea sen ristin kärsivällistä hyväksymistä, mikä meidän on kannettava.” (s. 376) ”Toisaalta jokainen synti, lieväkin, sisältää epäterveen luotuihin kiinnittymisen, joka tarvitsee puhdistumisen joko täällä maan päällä tai kuoleman jälkeen, olotilassa, jota kutsutaan puhdistuspaikaksi (purgatorium, ”kiirastuli”). Tämä puhdistuminen vapauttaa siitä, mitä kutsutaan synnin ajalliseksi rangaistukseksi.” (s. 380)

Varsinaisesti aneiden opetetaan vapauttavan nimenomaan näistä synnin ajallisista rangaistuksista. Riippuen aneesta, ne joko vapauttavat niistä osittain tai kokonaan. Aneita voi hankkia myös kuolleiden hyväksi. ”Aneilla uskovat voivat saada itselleen ja myös puhdistumisen tilassa oleville sieluille vapautuksen synnin seurauksena tulleista ajallisista rangaistuksista.” (s. 384) ”Ane on syyllisyyden puolesta jo poispyyhittyjen syntien ajallisesta rangaistuksesta Jumalan edessä saatu vapautus, jonka oikein asennoitunut kristitty saa määrätyillä ehdoilla kirkon avulla, joka lunastuksen palvelijattarena on valtuutettu hoitamaan ja jakamaan Kristuksen ja pyhien hyvitystöiden aarretta. Ane on joko osittainen tai

täydellinen sen mukaan, vapauttaako se synnin ajallisesta rangaistuksesta osittain vai kokonaan. Jokainen uskova voi hankkia aneita itselleen tai osoittaa ne kuolleiden hyväksi.” (s. 379)

Tähän liittyy myös monille tuttu lausahdus: ”Kun raha kirstuun kilahtaa, sielu taivaaseen vilahtaa.” Tässä ei siis varsinaisesti osteta rahalla taivaspaikkaa, vaan kun

kuolleelle ostaa täydellisen aneen eli aneen, joka vapauttaa kaikista synnin ajallisista rangaistuksista, niin silloin tämä kuolleen sielu, joka oli kiirastulessa kärsimässä synnin ajallisia rangaistuksia, pääsee vapaaksi kiirastulesta ja pääsee taivaaseen. ”Koska kuolleet, puhdistuksen tietä kulkevat uskovat ovat myös tämän pyhän yhteyden jäseniä, voimme olla heille avuksi

muun muassa hankkimalla aneita heidän hyväkseen, jotta heidät vapautettaisiin heidän syntiensä ansaitsemista ajallisista rangaistuksista.” (s. 381)

On myös hyvä tehdä sellainen tarkennus, että raha ei yleensä liity aneisiin. Aneet tulee ansaita tietyillä teoilla, jotka roomalaiskatolinen kirkko on määritellyt. Lutherin aikana almujen antaminen oli yksi tällainen teko, jolloin aneen ansaitsemiseen tarvittiin rahaa. Kun sitten Roomaan haluttiin rakentaa Pietarin kirkko, paavi julisti aneen niille, jotka antoivat rahaa kirkon rakentamiseen. Nykyään rahaan sidottuja aneita ei käsittääkseni ole enää käytössä. Huomatkaa kuitenkin, että aneet sinänsä kuuluvat edelleen roomalaiskatolisen kirkon teologiaan ja oppiin ja myös käytännön elämään, niin kuin edellä lainatut kohdat Katolisen kirkon katekismuksesta osoittavat.

Mitä me tähän kaikkeen sanomme? Me tunnustamme kyllä sen, että synnillä on myös ajallisia seurauksia. Me tunnustamme sen, että jos joku rikkoo lähimmäistään vastaan, hänen on hyvitetävä tekemänsä vääritys silloin, kun se on mahdollista, esimerkiksi palauttamalla tai korvaamalla varastettu omaisuus jne. Me tunnustamme sen, että Jumala voi rangaista jostain synnistä myös täällä ajassa, uskoviaan kuritus- ja kasvatustaroituksessa ja epäuskovia kutsuen

heitä sitä kautta kääntymykseen.

Mutta edellä esitetty roomalaiskatolisen kirkon näkemys synnin ajallisista rangaistuksista ja niistä vapautumisesta on aivan ilmeisesti Jumalan sanan vastainen. Ei ole niin, että jokaisella synnillä on jokin laskennallinen ajallinen rangaistus, jotka sitten kerääntyvät ja jotka täytyy kaikki saada hyvitetyn. Raamattu ei opeta mitään kiirastulen olemassaolosta. Me emme voi tehdä kuolleiden puolesta mitään, sellainen on suorastaan noituutta.

Kristus on ”yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään.” (Hepr. 10:14) Kristus on kärsinyt kaikkien maailman ihmisten rangaistuksen. Ei ole enää mitään rangaistusta, jota meidän tarvitsisi kärsiä tai hyvittää. Me saamme uskon kautta omistaa itsellemme täyden syntien anteeksiantamuksen Kristuksen valmiin lunastustyön tähden. Näin me myös uskon kautta saamme omaksemme kaikki Kristuksen ansiot ja hänen täydellisen vanhurskautensa. Me emme tarvitse minkään kuvitellun kiirastulen puhdistusta, vaan uskon kautta Kristukseen me pääsemme suoraan taivaan kirkkauteen. Jumala kyllä sitten poistaa meistä silmänräpäyksessä synnin turmeluksen, joka meissä vielä täällä maan päällä riippuu kiinni.

Dani Puolimatka

Luther, teesit ja aneet

Uskonpuhdistuksen lasketaan alkaneen lokakuun 31. päivästä vuonna 1517. Silloin Luther naulasi Wittenbergin linnan kirkon oveen 95 teesiään. Nämä teesit olivat jyrkkää kritiikkiä paavin kirkon harjoittamaa anekauppaa vastaan. Niissä Luther kyseenalaisti aneiden mahdollisuuden vapauttaa ihmisiä kiirastulen rangaistuksesta.

Joskus ajatellaan, että Luther olisi jo teesien aikaan ollut suuri uskonpuhdistaja, jolla oli valmiit näkemykset opinkysymyksistä. Tämä ei pidä paikkansa. Kun teesejä lukee, tulee huomanneeksi, että Luther piti vielä vuonna 1517 paavia kirkon päänä, kiirastulta pelottavana todellisuutena ja aneita tämän ajan kannalta mahdollisina rangaistusharjoituksina. Meni aikansa ennen kuin hänellä kirkastui totuus myös näiden asioiden suhteen. Pari vuotta myöhemmin hän surkutteli, kuinka lempeästi oli kirjoittanut paavista ja aneista. Hän toivoi, että hänen anekirjoituksensa poltettaisiin.

Tie teesien kirjoittajasta valmiiksi uskonpuhdistajaksi oli pitkä. Lutherilla ei ollut vuonna 1517 aikomusta aiheuttaa suurta kriisiä, vaan hän halusi vain keskustella niistä epäkohdista, joita oli huomannut. Hän oli luottavainen sen suhteen, että paavi olisi hänen puolellaan kuullessaan anekauppiaiden toiminnasta. Mutta Jumalalla oli toiset suunnitelmat. Hän armollisesti johti Lutherin kasvamista syvempään kristillisen uskon tuntemiseen. Jumala teki Lutherista uskonpuhdistajan, joka uskalsi seisoa paavia ja koko kirkollista hierarkiaa vastaan ainoana aseenaan Jumalan sana.

Uskonpuhdistuksen juhlimisessa ei ole kyse Lutherin ylistämisestä. Me juhlimme sitä, että Jumala antoi evankeliumin valon jälleen loistaa kirkkaasti.

Mika Bergman

Lutherin ahdistus

Uskonpuhdistuksen tapahtumien taustalla on Martti Lutherin ahdistus ja hänen vapautumisensa siitä. Tämä asia on kyllä noin 500 vuoden takaista historiaa, mutta hyvin opettavaista meille. Kysymyksessä on syntisen pääsemisestä lain tuomion alta Jumalan armon alle.

Luther eli nuoruutensa roomalaiskatolisen kirkon uskollisena lapsena ja oli luostarissa. Siellä hän täydellä todella koetti saada hyvää omaatuntoa tekojensa ja kieltäytymistensä kautta. Tämä ei kuitenkaan onnistunut. Synti esti häntä siitä. Tällä tiellä oli hänen osaltaan, kuten aina muulloinkin, vain kaksi mahdollista seurausta. Joko epätoivo siksi, että omatunto todistaa ihmisen syntiseksi, tai ylpeys siksi, että ihminen virheellisesti kuvittelee täyttävänsä lain.

Luontaisen lakihenkisen uskonnon ja roomalaiskatolisen kirkon epäselvän opetuksen tähden Luther erityisesti ahdistui sanojen ”Jumalan vanhurskaus” (Room. 1:17) tähden. Hän kirjoitti: ”Vihasin näet sanaa ’Jumalan vanhurskaus’, koska kaikkien opettajien käytännön ja totumuksen mukaan minua oli opetettu ymmärtämään se – – toimivasta vanhurskaudesta, jonka mukaan Jumala on vanhurskas ja rankaisee syntisiä ja epävanhurskaita.” (St.L XIV 447)

Mikään teko tai katumus ei voinut vapauttaa Lutheria hänen

ahdistuksestaan. Ainoa tie vapautteen oli, että hänelle selvisi Jumalan sanan oikea merkitys. Hän kirjoitti: ”Vihdoin ajateltuani sitä päivin ja öin kiinnitin Jumalan armosta huomioni tekstiyhteyteen, nimittäin tähän: Jumalan vanhurskaus ilmoitetaan siinä, kuten on kirjoitettu: Vanhurskas on elävä uskostansa. Silloin aloin ymmärtää, että Jumalan vanhurskaus on se, josta vanhurskas Jumalan lahjana elää, nimittäin uskon kautta, ja että tarkoitus on tämä: Evankeliumi ilmoittaa Jumalan vanhurskauden, nimittäin passiivisen vanhurskauden, jolla armollinen Jumala tekee meidät vanhurskaiksi uskon kautta, kuten on kirjoitettu: Vanhurskas elää uskostansa. Silloin tunsin itseni aivan uudestisyntyneeksi ja tunsin käyneeni avoimista ovista sisälle paratiisiin. Silloin koko Raamattu näytti heti minusta aivan toisenlaiselta.” (St.L XIV 447)

Lutherin ahdistus ja siitä vapautuminen kuuluu opettavaisten asioiden joukkoon. Jumalan laki todistaa syyllisyyden ja näin kuolettaa syntisen, mutta ei voi antaa elämää. Lain tärkein tarkoitus on osoittaa ihmisen kyvyttömyys pelastaa itseään. Evankeliumi Kristuksesta tuo sielulle rauhan ja antaa iankaikkisen elämän, sillä evankeliumin sanassa annetaan meille Kristuksen täydellinen ansio uskossa omistettavaksi.

Kimmo Närhi

Synti pitää sanoa synniksi

Synti on aihe, joka saattaa loukata monia ihmisiä. Ihmisiä loukkaa ajatus siitä, että he ovat syntisiä. Siksi kristityillä voi olla kiusaus vaieta synnistä. Erityisesti voi olla kiusaus vaieta juuri niistä synneistä, jotka ovat kyseisenä aikana yleisesti hyväksyttyjä yhteiskunnassa. Voi olla kiusaus ajatella, että ei tarvitse mainita erikseen juuri niistä synneistä, riittää, kun sanotaan yleisesti, että kaikki ovat syntisiä ja ovat ansainneet kadotuksen.

Kuitenkin Raamatussa varoitetaan erikseen aivan tietyistä synneistä. Esimerkiksi Paavali luettelee usein kirjeissään tiettyjä synnejä, joista hän varoittaa. Kristittyinä me emme voi vaieta synnistä. Meidän täytyy sanoa synti synniksi. Sillä jos vaikenemme siitä, että Jumalan sana opettaa jonkun tietyn asian olevan syntiä, niin silloin se joka elää juuri siinä synnissä ei kuule Jumalan lain tuomiota eikä voi tulla tuntemaan syntiään. Näin tämä ihminen jatkaa elämistään tässä synnissä.

Juuri ihmisten pelastuksen tähden meidän ei tule vaieta mistään synnistä, vaan jos Jumalan sana selvästi opettaa, että joku asia on vastoin Jumalan tahtoa, niin silloin meidänkin tulee tuoda tämä asia esille, jotta ihmiset voisivat kuulla Jumalan lain tuomion ja näin tulla katumukseen ja sitten evankeliumin sanan kautta pelastavaan uskoon.

Dani Puolimatka

”Me olemme kaikki syntisiä”

”Me olemme kaikki syntisiä” on lausahdus, jota kuulee aina välillä. Sitä kuulee niin konservatiivin kuin liberaalinkin suusta. Ja tuo lausahdus on ihan totta. Sanoohan Raamattu: ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni keltottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.” (Room. 3:10–12) Kaikki ovat siis syntisiä, Jumalan lain rikkoneita.

Otsikon fraasi on siinä mielessä ongelmallinen, että se on yleisluontoinen lausahdus, joka ei välttämättä herätä näkemään sitä, kuinka vakavasta asiasta on kyse. ”Me olemme kaikki syntisiä” voi kääntyä meidän suussamme nöyryyden osoitukseksi: tunnustamme, että olemme vajavaisia ihmisiä.

Jotta kuitenkin ymmärrämme asian vakavuuden, on hyvä konkretisoida, mitä ”Me olemme kaikki syntisiä” tarkoittaa. Se tarkoittaa sitä, että olemme murhanneet ajatuksissamme, tehneet aviorikoksia mielissämme, puhuneet

pahaa, juorunneet, valehdelleet, käyttäneet Jumalan nimeä väärin, pitäneet itseämme Jumalana, ja niin edelleen. Olemme häväisseet Jumalaa. Olemme pitäneet hänen tahtoaan halpana. Olemme ajatuksin, sanoin ja teoin julistaneet, että Jumala ei ole meille rakkain tässä maailmassa.

”Me olemme kaikki syntisiä”. Se on kauhea asia. Se, että me kaikki olemme syntisiä, ei vähennä henkilökohtaista vastuutamme Jumalan tahdon rikkomisesta. Jokainen meistä tuomitaan tekojemme mukaan. Jokainen joutuu kerran tekemään tiliä elämästään pyhän ja oikeudenmukaisen tuomarin edessä.

Rukoilkaamme: Rakas Herra Jeesus, sinä, joka olet ainoa puhdas, ainoa, joka et ole syntiä tehnyt. Armahda minua ja peitä minut viattomuudellasi. Pese pois kaikki syntini verelläsi. Anna minulle kaikki se, mitä vailla olen. Ole minun Puolustajani kerran Jumalan tuomioistuimen edessä, jotta en joudu kadotukseen, vaan perin sinun tähtesi iankaikkisen elämän. Aamen.

Mika Bergman

Pitikö Luther Jeesusta syntisenä?

Professori Tuomo Mannermaa kirjoittaa kirjassaan *In ipsa fide Christus adest* (Itse uskossa Kristus on läsnä): ”Lutherin inkarnaatio-teologian erityiskorostus sisältyy juuri ajatukseen, että Kristus tuli syntiseksi ihmiseksi ja että hän omaksumassaan ihmisluonnossa oli reaalisesti kaikkein suurin syntinen” (s. 20). ”Jumalan Logos ei kuitenkaan Lutherin mukaan ottanut vain ’neutraalia’ ihmisluontoa sinänsä, vaan nimenomaan syntisen ihmisluonnon” (s. 19).

Tuekseen Mannermaa siteeraa kirjassaan esimerkiksi tätä Lutherin lausumaa: ”Sillä Kristus ei enää edusta omaa persoonaansa, hän ei enää ole neitseestäsyntynyt Jumalan Poika, vaan syntinen, joka omistaa ja kantaa sen Paavalin synnin, joka oli Jumalan rienaaja, vainooja ja väkivallantekijä; sen Pietarin synnit, joka kielsi Kristuksen; sen Daavidin synnin, joka oli avionrikkoja, murhaaja ja joka antoi pakanoille aiheen pilkata Jumalaa. Kristuksella on lyhyesti sanottuna kaikkien ihmisten kaikki synnit ja hän kantaa niitä ruumiissaan. Ei niin, että hän olisi niitä itse tehnyt, vaan siten, että hän otti omaan ruumiiseensa meidän tekemämme synnit.” (s. 19)

Tämän perusteella ei kuitenkaan voida sanoa, että Lutherin mukaan Kristus olisi syntynyt syntiseksi ihmiseksi. Käyhän ilmi jo tuosta professori Mannermaan lainaamasta sitaatista, että ei Jeesus Lutherin mukaan ollut itsessään syntinen: ”ei niin, että hän olisi niitä itse tehnyt.” Luther kirjoittaa edelleen Galatalaiskirjeen selityksessä: ”Onhan Kristus omana itsenään viaton, ei häntä olisi saanut ripustaa paaluun.” (s.309) ”Itsessään hän on viaton, sillä hän on Jumalan virheetön ja tahraton karitsa, mutta koska hän kantaa maailman syntejä, tätä viatonta painavat koko maailman synnit ja syyllisyys. Mitä syntejä minä, sinä ja me kaikki olemmekin tehneet tai tulemme tekemään, ne ovat Kristuksen omia, aivan niin kuin hän itse olisi ne tehnyt. Meidän syntimme täytyy tulla Kristuksen omaksi synniksi, muutoin me joudumme ikuiseen perikatoon.” (s. 311)

Isossa katekismuksessa Luther kirjoittaa: ”Hän tuli ihmiseksi, sikisi ja syntyi ilman syntiä Pyhästä Hengestä ja neitsyt Mariasta voittaakseen synnin.” (Tunnustuskirjat 1990, 378) Lutherin mukaan Kristus oli itsessään ilman syntiä. Kristus syntyi ilman syntiä. Näin

professori Mannermaan väite on täysin paikkansapitämätön. Luther kyllä opettaa, että Kristus otti päälleen kaikkien synnit ja ne luettiin hänelle. Mutta tämä on täysin Raamatun mukaista. Luther kuitenkin tekee eron Kristuksen ihmiseksitulon ja alennuksen tilan välillä. Tätä professori Mannermaa ei ota lainkaan huomioon. Kristus ei siis omaksunut syntistä ihmisluontoa, vaan synnittömän ihmisluonnon, mutta alennuksen tilassa Kristus otti kantaakseen koko maailman synnin ja ne luettiin hänen syykseen.

Samoin Raamattu todistaa, että Jeesus ”on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.” (Hepr. 4:15)

Jeesus on hän ”joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta ollut.” (1. Piet. 2:22). ”Ja te tiedätte hänen ilmestyneen ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä.” (1. Joh. 3:5) Mutta ”sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (2. Kor. 5:21) Kristus otti kantaakseen koko maailman synnin. Hän todella kantoi ne, ne todella luettiin hänen syykseen, hän todella kärsi niiden rangaistuksen. Siksi meillä on todella syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä, kun uskossa turvaamme Jumalan viattomaan uhrikaritsaan, joka kantoi koko maailman synnin.

Dani Puolimatka

Onko helvetti oikeudenmukainen rangaistus synnistä?

Helvetti voi tuntua aivan kohutuuttomalta tuomiolta synnistä. Helvetin iankaikkisuutta vastaan sanotaan joskus, että olisi epäoikeudenmukaista, että rajallinen olento saisi rajallisesta teosta iankaikkisen rangaistuksen. Miten ihmisen teko voisi olla niin paha, että siitä joutuisi kärsimään iankaikkisesti?

Kristityllä on lopulta asiaan hyvin yksinkertainen vastaus: helvetti on oikeudenmukainen tuomio, koska Jumala on oikeudenmukaisuuden mitta. Hän on se, joka lopulta määrittelee, mikä on oikeudenmukaista ja mikä ei. Häntä vastaan on aivan turha nurista, sillä hän tietää paljon meitä paremmin, kuinka vakava asia synti on ja miten siitä pitää rangaista.

Raamattu taas korostaa helvetin iankaikkisuutta. Ilmestyskirjassa sanotaan helvetissä kärsivistä, että ”heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä” (Ilm. 14:11) Matteuksen evankeliumista luemme: ”Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen.” (Matt.

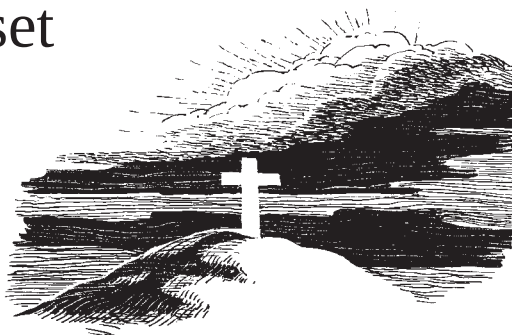
18:8) Helvetin iankaikkisuus on siis aivan varma asia. Rangaistus on oikeudenmukainen, koska se on Jumalan antama.

Sana ratkaisee kysymyksen. Voimme toki myös pohtia sitä, miksi helvetti on oikeudenmukainen rangaistus. Yksi selitys on se, että koska jokainen synti on rikkomus Jumalaa vastaan, synti ansaitsee iankaikkisen rangaistuksen. Teon vakavuuden määrittää siis se, ketä vastaan se on tehty. Näinhän ajattelemme jossain määrin maallisestikin: jos kansalainen pahoinpitelee toisen kansalaisen, se on rangaistava rikos. Jos hän pahoinpitelee poliisin, se on vieläkin vakavampi rikos. Jos hän pahoinpitelee presidentin, se on jälleen huomattavasti vakavampaa. Sekä poliisi että presidentti edustavat enempää kuin itseään. Siksi heitä vastaan rikkominen on poikkeuksellisen vakavaa. Nyt synti ei nyt kohdistu ketään kuolevaista vastaan, vaan Jumalaa, maailmankaikkeuden kuningasta kohtaan.

Toinen selitys, joka auttaa ymmärtämään helvetin iankaikkisuutta, on se, että helvetissä olevat tekevät iankaikkisesti syntiä. Koska he ovat erossa Jumalan yhteydestä, he eivät elä tämän tahdon mukaan. He siis rikkovat iankaikkisesti Jumalaa vastaan. Siksi heitä rangaistaan iankaikkisesti. Tätä selitysmallia ei saa asettaa äsken esittämäni vastaan: vaikka helvetissä ei teoreettisesti tehtäisikään syntiä, se olisi silti iankaikkinen. Meidän tulee tyytyä siihen, mitä Jumala on ilmoittanut.

Mika Bergman

Synnin ajalliset rangaistukset

Mitä synnin ajalliset rangaistukset ovat?

Synnillä on seurauksia.

Ajallinen tarkoittaa sellaista, mikä koskee elämää maailmassa ennen viimeistä päivää. Sen vastakohta on ikuisuus. Synnin ikuisena rangaistuksena on ilman armoa kadotus. Synnillä on kuitenkin jo sitä ennen ajallisia seurauksia.

Synnin ajalliset seuraukset alkoivat heti lankeemuksen jälkeen. Niitä ovat mm. rasittava työnteko ja lasten saamiseen liittyvät vaivat, jotka mainitaan syntiinlankeemuksestomuksessa. (1 Moos. 3:16–19) Lankeemuksen myötä myös luomakunta kokonaisuutena joutui katoavaisuuden alle. (Room. 8:20) Kärsimys eri muodoissaan valtasi maailman.

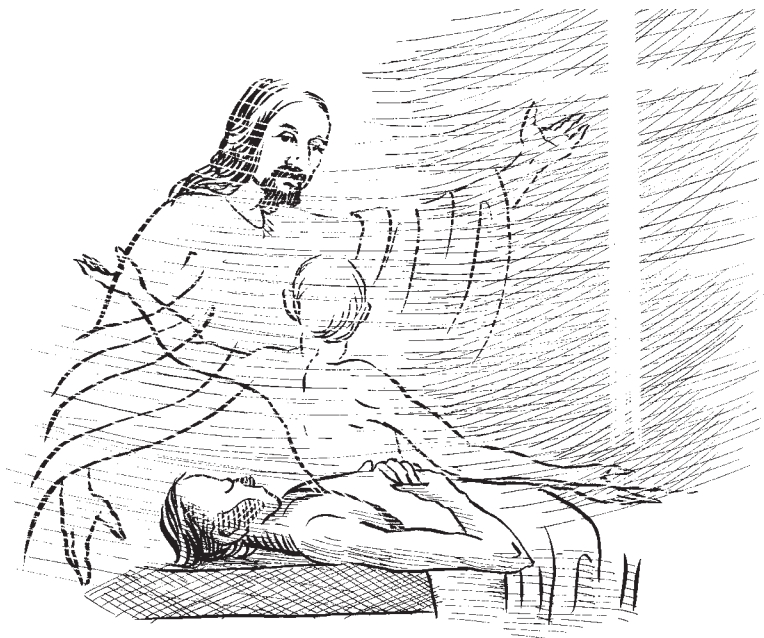
Kuolema on synnin ajallinen rangaistus: ”synnin palkka on kuolema”. (Room. 6:23) Kuolema tuli maailmaan syntiinlankeemuksen myötä.

Raamattu kertoo myös erilaisista henkilökohtaisista ja yhteis-

söä kohtaavista onnettomuuksista synnin ajallisina rangaistuksina. Sodoma ja Gomorra hävitettiin ja juutalaiset joutuivat pakkosiirtolaisuuteen. Daavidin ja Batseban poika sairastui ja kuoli, ja Kain karkotettiin kiertelemään maata. Osa näistä rangaistuksista on sellaisia, joita me nimittäisimme yliluonnollisiksi, osa taas sellaisia, että Jumala rankaisee luonnollisten tapahtumien kautta. (Raamattu tosin ei tee tällaista meidän kulttuurillemme tyypillistä selkeää erottelua luonnollisen ja yliluonnollisen välillä. Kaikki on Jumalan käsissä.)

Mikä on ajallisten rangaistusten tarkoitus?

Ajalliset rangaistukset varoittavat synnistä. Ne näyttävät, että synty on jotain pahaa ja kartettavaa, jolla on huonoja seurauksia. Ajalliset rangaistukset ikään kuin tekevät näkyväksi synnin näkymättömän, hengellisen todellisuuden. Ne myös antavat esikuvan siitä, mitkä seuraukset synnillä on iankaikkisuudessa. Näin synnin

ajallisten rangaistusten tarkoitus on kutsua katumukseen ja kääntymykseen sekä opettaa välttämään syntiä. Tällä tavoin niiden tarkoitus on hyvä.

Kaikkeen syntiin ei liity havaittavia ajallisia rangaistuksia. Syntien ajallisista seurauksista ei voi suoraan päätellä, miten vakavia tai haitallisia ne ovat hengellisesti. Kaikki synty on Jumalan tahdon rikkomista ja kapinaa häntä vastaan. Sellaisena se on tuhoavaa, haitallista ja tuomion ansaitsevaa.

Kun uskova kohtaa ajallisia rangaistuksia synneistään, ne ovat hänelle Jumalan isällistä kuritusta. Ne palvelevat hänen iankaikkista parastaan. Ne vieroittavat häntä

synnistä, estävät lankeamasta siihen ja ajavat häntä turvautumaan Jumalaan.

Jumala kääntää kaiken, myös synnin rangaistukset, palvelemaan omiensa iankaikkista parasta. ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoitukseensa (suunnitelmansa) mukaan ovat kutsutut” (Room. 8:28) Kuolema, synnin ajallinen rangaistus, on sekin uskoville tie iankaikkiseen elämään. Synnin iankaikkinen rangaistus, kadotus, on Kristuksessa otettu pois. Siksi synnin ajallisten rangaistustenkin täytyy auttaa hänen omiaan iankaikkiseen elämään.

Vesa Hautala

Onko oikein, että Jeesusta rangaistiin meidän syntiemme tähden?

Jumalassa ei ole vääryyttä. Hän on täysin oikeudenmukainen. Tätä taustaa vasten nousee kysymys, onko oikein, että Kristus kärsi ja kuoli meidän syntiemme tähden.

Jos asiaa tarkastellaan inhimillisen oikeudenkäytön näkökannalta, Jeesuksen saama rangaistus ei ollut oikein. Vääriä syytöksiä ja todisteita esittäneet juutalaiset ja Pontius Pilatus toimivat oikeuden vastaisesti. Uskova ryöväri ristillä sanoi Jeesuksesta: ”Tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.” (Luuk. 23:41)

Jeesuksen kuoleman taustalla on kuitenkin myös toinen, uskon kannalta tärkeämpi näkökulma. Hän tuli koko ihmissuvun sijaiseksi ja lunastajaksi. Ihminen, toisaalta Aadam lankeemuksessaan, toisaalta jokainen Aadamin luonnollinen jälkeläinen, on rikkonut Jumalan lain ja vailla mahdollisuutta pelastua omin voimin. Pelastuminen on mahdollista vain siten, että laki tulee täytetyksi ja sen rikkominen sovitetuksi. Tämän jumalallisen oikeuden täyttymiseksi oli välttämätöntä, että viaton Jeesus, tosi ihminen, kärsi rangaistuksen kaikkien puolesta.

Jeesuksen sovitustyön seuraus on syntien anteeksiantamus. Näin meihin kohdistuva lain syytös on otettu pois. Uskovat nauttivat tästä vapaudesta. Apostoli kirjoitti: ”Teidät hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki rikokset, ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin.” (Kol 2:13b–14)

Inhimillisen oikeudenkäytön kannalta Jeesuksen kuolema perustui suureen vääryyteen. Jumalan armon kannalta hänen kuolemansa oli välttämätön meidän syntiemme sovitukseksi ja Hänen lakinsa syytöksen pois ottamiseksi. On lohdullista huomata, että tältä perustavalta osin pelastuksemme ei perustu ollenkaan ihmistyöhön vaan Jumalan armoon, joka on verrattomasti korkeampi asia kuin inhimillinen oikeus tai viisaus.

Kimmo Närhi

”Tee syntiä rohkeasti!”

”Tee syntiä rohkeasti.” Luther kirjoitti nämä sanat kirjeessään Melanchthonille. Moni on, sinänsä aivan ymmärrettävästi, ymmärtänyt nämä Lutherin sanat väärin niin, että Luther tässä muka kehottaisi Melanchthonia tekemään syntiä hyvällä omallatunnolla. Katsokaamme kuitenkin hieman laajemmin kirjeen asiayhteyttä ja sitä historiallista yhteyttä, missä se on kirjoitettu.

Tämä kirje on kirjoitettu 1521, Lutherin ollessa Wartburgin linnassa. Kirjeestä on säilynyt vain osa. Itse asiassa, kirjeestä ei käy ilmi sen kirjoittajaa eikä vastaanottajaa, mutta tutkijat pitävät varmana, että kyseessä on Lutherin kirjoittama kirje Melanchthonille.

Luther käsittelee kirjeessään mm. munkkien selibaattia, ehtoollisen nauttimista molemmissa muodoissa, eli toisin sanoen sekä leivän että viinin nauttimista, yksityismessua jne. Luther esimerkiksi käsittelee kysymystä, tekevätkö ne syntiä, jotka nauttivat ehtoollisen vain yhdessä muodossa, niin kuin Karlstadt tuohon aikaan väitti Wittenbergissä samaan aikaan kun Luther oli ”vangittuna” Wartburgin linnassa. Luther sanoo vastoin Karlstadtia, että ne eivät tee syntiä, jotka ottavat vastaan ehtoollisen vain yhdessä muodossa, mutta ne

jotka kieltävät seurakuntalaisilta toisen muodon ja jotka ovat vastuussa tästä käytännöstä, tekevät kyllä syntiä. Luther kirjoittaa kirjeessä, että hän on tyytyväinen siihen, että Wittenbergissä seurakuntalaiset ovat alkaneet saada ehtoollisella sekä leivän että viinin.

Wittenberg oli monella tapaa sekaisin Lutherin ollessa sieltä poissa Wartburgin linnassa. Kysymykset avioliitosta, naimattomuudesta ja Herran ehtoollisesta, joita Luther tässä kirjeessä käsittelee, olivat hyvin ajankohtaisia ja syvästi yhteiskuntaan vaikuttavia kysymyksiä, ja Melanchthonilla oli odotettavissa suurta vastustusta sekä omista piireistä että paavikirkon puolelta. Kirjeessä Luther kehottaa Melanchthonia pysymään vahvana ja uskollisena evankeliumille.

Katsotaan sitten kirjeen sanoja laajemmassa asiayhteydessä: ”Jos sinä olet Jumalan armon saarnaaja, niin älä saarnaa keksittyä vaan todellista armoa. Jos se on todellinen armo, niin silloin et rohkene esittää mitään keksittyä syntiä. Jumala ei vanhurskauta kuviteltuja syntisiä. Ole syntinen ja tee syntiä rohkeasti, mutta usko vielä rohkeammin ja iloitse Kristuksessa, synnin, kuoleman ja maailman Voittajassa. Me teemme syntiä niin kauan kuin olemme täällä. Elämä ei ole mikään vanhurskauden tyyssija. Riittää, kun tunnustetaan Karitsa, joka kantaa maailman synnin. Mikään synti ei voi erottaa meitä Hänestä, ei

vaikka tuhat kertaa päivässä tekisimme huorin ja murhaisimme. Luuletko tämän Karitsan meidän syntiemme edestä maksamaa lunastusta ja hintaa niin pieneksi? Rukoile rohkeasti sillä sinä olet rohkea syntinen.”

Ottaen huomioon koko kirjeen asiayhteyden, voimme ajatella, että kenties Melanchthonia vaivasi Wittenbergissä käynnissä olevat uudistukset, joita toisaalta Karlstadt myös toteutti nopeammin ja väkivaltaisemmin kuin Luther jos hän olisi ollut paikalla. Melanchthon oli ehkä epävarmalla omallatunnolla, ja mahdollisesti häntä vaivasi muutenkin oma syntisyytensä. Tähän tilanteeseen Luther nyt kirjoittaa, että Melanchthonin ei tarvitse ikään kuin ”pelätä” olevansa syntinen. Kristus on sovittanut kaikki synnit, maailmassa ei ole mitään niin kauheaa syntiä, mitä Kristus ei olisi sovittanut. Siksi Melanchthonin ei tarvitse lamaantua vaan hän voi elää rohkeasti ilman, että hänen tarvitsee koko ajan säikkyä sitä, että hän saattaa tehdä syntiä. Sillä, niin kuin Luther kirjoittaa: ”Me teemme syntiä niin kauan kuin olemme täällä.” Väistämättä kun toimimme maailmassa, me teemme myös syntiä. Hyvä tekemmeikin ovat vanhan luonnon tahrimia. Me saamme kuitenkin aina muistaa, että Kristuksen uhrikuolema riittää peittämään kaikki meidän syntimme.

Samoin, jos pahalainen syyttää meitä siitä, että olemme syntisiä, me saamme ”olla rohkeasti syntisiä”, eli me voimme rohkeasti tun-

nustaa olevamme syntisiä, koska me voimme pahalaisen syytösten edessä vedota siihen, että juuri syntisten puolesta Kristus kuoli ristillä. Voimme sanoa: ”Olen kyllä syntinen, mutta juuri syntisten Vapahtajaksi Kristus on tullut ja juuri syntisiä hän tuli pelastamaan.”

On myös huomattava, että Luther käyttää tässä liioittelevaa puhetapaa, tämä kuuluu Lutherin tyyliin. Emme voi siis esimerkiksi päätellä, että Luther olisi sallinut kristityn tehdä syntiä hyvällä omallatunnolla tai murhata tuhat kertaa päivässä, niin kuin hän kirjeessään mainitsee. Lutherin tarkoituksena on yksinkertaisesti kuvata, kuinka Kristuksen sovitustyö riittää sovitamaan kaikki synnit.

On mahdollista tuoda esille lukemattomia kohtia Lutherilta, joista käy ilmi, että hän ei sallinut kristityn elää vapaasti synnissä, vaan sen sijaan kristityn tulee taistella syntiä vastaan. Otan nyt esille vain yhden tutun kohdan Vähästä katekismuksesta, jonka pitäisi riittää osoittamaan tämä: ”Mitä tällainen vedellä kastaminen merkitsee? Se merkitsee sitä, että meissä oleva vanha ihminen on kaikkine synteineen ja pahoine himoineen jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kuoletettava ja että sen sijaan joka päivä on tuleva esiin ja nouseva uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä.”

Dani Puolimatka

Katkeruuden juuri

Katkeruus: yleensä yhdistämme sen kaunaan, vihamielisyyteen, vihan tunteisiin ja ajatuksiin, ja kaunan kantamiseen. Se on vielä enemmän. Se sammuttaa ilon kynttilän elämässä ja jättää sielun pimeyteen.

Katkeruus on yleinen kamppailu. Kristityt eivät ole immuuneja tälle, tai millekään muulle synnille. Katkeruudesta voi tulla vallanpitäjä ja synti, josta ihmisen on vaikeaa päästää irti. Syynä on, että jos sen sallitaan jäädä mieleen, se kasvat-
taa syvät juuret, joilla on sitova valta henkilöön.

Katkeruutta voidaan verrata kasviin. Katkeruuden siemen usein alkaa kivusta, joka juurtuu henkilöön. Se saattaa olla tahallista tai tahatonta. Ehkä tarkoitus ei ollut loukata, mutta me loukkaannuimme. Ja jos kivun kanssa kamppailu ei ole riittävää, perkele haluaa myös hypätä mukaan. Hän haluaa nalkuttaa meille: ”Tällä ihmisellä on tällainen ja tällainen vika. He kohtelivat sinua pahoin. He loukkasivat sinua.” Sitten sen sijaan, että lähimmäisemme olisivat rakkauden kohteita, heistä tulee nopeasti halveksittavia, niin että

emme enää tunnista lähimmäisi-
ämme rakkauden kohteina, vaan vihollisina, jotka ovat ankaran vihan arvoisia. Näin saatana voi ihmeellisesti muuttaa rakkauden sydämissämme niin, että lähim-
mäisen rakkauden sijaan tulemme kykeneviksi alentamaan, vihaa-
maan ja vainoamaan heitä. Ja kaikki mitä on jäljellä käskystä, ”rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi”, on paljaat ja tyhjät kirjaimet ja tavut.

Katkeruuden siemenet eivät ai-
noastaan ole muiden aiheuttamien kipujen istuttamia, joskus vamma on vain kuviteltu. Kukaan ei ole loukannut sinua, mutta jotenkin tuntuu siltä, että joku on tehnyt sinua kohtaan väärin. Miten kauhean surullista on, että monet ihmiset elävät katkeruudessa, ajatellen muiden pahuutta, vaikka toinen ei ole tehnyt mitään väärin.

Katkeruuden siemenet tarvitse-
vat maaperän kasvaakseen. Synti-
sen sydän on maaperä, joka kätkee vihamielisyyden, se ei käsittele kipuja Jumalan sanan mukaan, eikä varmasti Jumalan armon mukaan! Kun joku katkeroituu, katkeruus juurtuu sydämeen ja se syvenee.

Maailma on täynnä ihmisiä, jotka eivät ole käsitelleet vanhoja kipuja. Sen seurauksena he etsivät asioita arvosteltavaksi, he löytävät vikoja ihmisistä ja sitten etsivät tapoja oikeuttaa tuntemuksensa. Oletko koskaan tavannut hyperkriittisiä ihmisiä? Yleensä he ovat katkeria ihmisiä. He osaavat painaa "kipupisteitä", kunnes reagoit tavalla, joista he löytävät oikeutuksen katkeruutensa. Näin he voivat sanoa, "Aha! Olin oikeassa. Minulla on oikeus olla katkera."

Katkeruus kantaa kauheaa hedelmää. Kuten juuret, jotka ovat maan alla ja siksi näkymättömiä, samoin katkeruuden juuret sotkevat sydämen. Ajatellaan, että katkeruus on helppo kätkeä tai naamioida jotenkin. Harvoin löytää ketään, joka myöntää olevansa katkera ihminen. He joko kiistävät sen tai naamioivat sen. Vaikka katkeruuden juuret ovat näkymättömiä, sen hedelmät eivät ole! Ensinnäkin katkera ihminen on yliherkkä, kiittämätön ja vilpillinen, kantaa kaunaa, ja hänen mielialansa vaihtelee. Katkeruus vaikuttaa ihmiseen myös fyysisesti, tunteellisesti ja hengellisesti. Katkeruus vääristää käsityksemme Jumalasta. Jos henkilö tarkoituksella pitäytyy katkeruuteen, jos hän ei tunnusta sitä, eikä etsi Jumalan armoa ja laupeutta, se tuhoaa ja jopa hävittää uskon.

Viha ja pyhyys eivät asu samassa sydämessä. Painotan sanoja, "eivät asu". Kristityt myös kamppaile-

vat katkeruuden kanssa. Katkeruus on niin erilainen kuin Jumala, niin täysin Jumalan vastainen. Monet antavat periksi sellaiselle synnille, samalla ajatellen, että he pysyvät armon tilassa ja ovat kristittyjä. Usko ja tahallinen synty eivät voi asua samassa sydämessä. Katkera sydän näyttäytyy vihaisena ja armottomana. Jumala on kuitenkin hyvin varma sellaisista armottomista sydämistä! "Mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne" (Matt. 6:15). Pitkävihaiselle palvelijalle Matteuksen evankeliumissa annettiin anteeksi elinikäinen velka, ja kuitenkin hän ei voinut antaa anteeksi kanssapalvelijalle, joka oli velkaa hänelle päivän palkan. Jeesus sanoi kiittämättömälle palvelijalle oikein, "Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin veljellenne sydämes-tänne anteeksi". Jumala haluaa sydämemme! Hän haluaa täyttää sen rakkaudella, itsellään, sillä Jumala on rakkaus. Uskovissa sydämissä, joissa Kristus asuu, Jeesus haluaa edelleen rakastaa ja antaa anteeksi meidän kauttamme. Katkeruus pyrkii työntämään Kristuksen ulos sydämistämme ja elämästämme ja asettamaan vanhan syntisen luonnon takaisin valtaistuimelle.

Katkeruutta voidaan myös verrata myrkkyyn. Apostolien tekojen kahdeksannessa luvussa Pietari tuomitsi ja nuhteli Simonia anka-

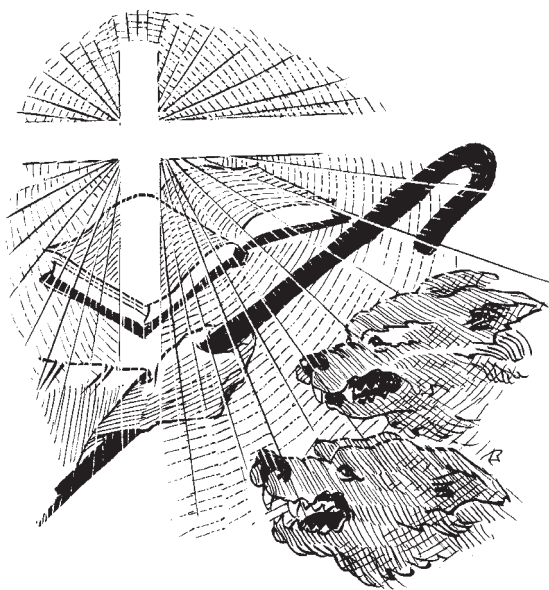
rasti tämän vakavan synnin johdosta. Simon tarjosi vastineeksi rahaa, jos Pietari ja Johannes valtuuttaisivat hänet antamaan jokaiselle Pyhän Hengen voiman, joiden päälle hän laskisi kätensä. Pietari nuhteli suurin sanoin, ”Sillä minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä”. Huomaa sanat ”täynnä katkeruuden sappea”. Ehkä olet kuullut ihmisten sanovan, ”Katkeruus on sitä, että itse syö myrkkyä, mutta odottaa, että toinen kuolee”. Tai ”tilkka katkeruutta myrkyttää suloisimman juoman”. On tosiasiassa, että katkeruus on myrkkyä sydämelle ja sielulle. Katkeruus, koston saaminen, vihaisena pysyminen, kaunan kantaminen, nämä ovat myrkyllisiä, tappavia hedelmiä. Ne loukkaavat muita, mutta ennen kaikkea ne myrkyttävät ja tuhoavat meidät! ”Viha on happoa, joka vahingoittaa lähtöastiaa paljon enemmän, kuin sitä astiaa, johon se kaadetaan.” —Mark Twain

Vanha aatami meissä kaikissa sanoo, ”Ok, Jumala on menettänyt asioiden hallinnan elämässäni. Minun täytyy ottaa komento ja korjata asiat ja korjata ihmiset!!!” Mutta mieli, joka kuuntelee lihaa, sen omia haluja, on vihollisuutta Jumalaa vastaan (Room. 8:5–8). Se ei alistu Jumalalle ja hänen laillensa vaan pikemminkin tulee katkeraksi Jumalalle.

Jumala ainoastaan voi muuttaa katkeran sydämen ja mielen.

Mielen tulee uusiutua näkemään asiat Jumalan tavoin. Ensinnäkin Jumala tutkii tuota sydäntä ja paljastaa sen katkeruuden. Se on syntiä, se vastustaa Jumalaa, ja se ei ole vain sairaita ja vihamielisiä tunteita muita kohtaan. Niinpä on vaikeaa päästää irti katkerista tunteista, jotka ovat juurtuneet jo kauan. Kuitenkin Raamattu, kaste ja pyhä ehtoollinen ovat Jumalan keinoja vetää meidät katkeruudesta. Ensiksi meidän tulee antaa Jumalan paljastaa sen. Älkää mitatko hengellistä pulssianne tai älkää lähtekö tutkimaan sisintänne omin neuvoin. Joskus ihmiset sanovat, ”tunnen sydämeni, minussa ei ole yhtään katkeruutta”. Tosiasia on, että emme tunne sydäntämme. Jumalan sana kertoo meille: ”Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?” (Jer. 17:9). Petollinen sydän ei voi diagnosoida petollista sydäntä. Meidän tulee antaa Jumalan, Pyhän Hengen, tehdä radikaalia kirurgiaa.

Toiseksi katkera reaktio ei ole koskaan oikein, kun joku on tehnyt teille jotakin väärää. Tässä langenneessa maailmassa ihmiset tekevät teille vääryyttä. Mutta katkeruus, kuten kosto, ei ole koskaan oikeutettua. Meidän tulee tunnustaa katkeruus, nähdä se omana syntinäme, että meillä ei ole mitään puolustusta tai oikeutta katkeruuteen. Katkeruus vain sokaisee meidät antamasta anteeksi muille, kuten Kristus on antanut anteeksi meille.

Se myös sokaisee meidät Jumalan anteeksiantamukselta. Jos joku on tehnyt väärin sinua kohtaan, anna se anteeksi. Jumalan armosta hautaa se kipu Jumalan ”huonomuistisuuden hautaan”. Vanhan aatamin on aika olla saamatta tahtoa läpi, heristämästä nyrkkiään Jumalalle. Siten uskossa, älä pohdi vanhaa aatamia sisälläsi, vaan katso Jeesukseen, ”uskon alkajaan ja täyttäjään”. Jätä kaikki asiat Jumalalle ohjattaviksi ja huolehdittaviksi. Anteeksiantaminen on todella sen arvoista. Mutta, saatat sanoa, ”Katso mitä he ovat tehneet! En aio pelastaa heitä pulasta.” He eivät ole vaikeuksissa — sinä olet! Kun annat anteeksi, vapautat kaksi ihmistä, ja yksi niistä on oma itsesi!

Kyllä, muistot muiden, jopa ystävien ja perheen aiheuttamista kivuista, ovat niin syviä, niin katkeria!!! Me itkemme: ”haluan oikeutta”! Jos Jumala antaisi meille oikeutta, jokainen tätä lukeva ihminen kuolisi ja olisi kadotettu koko ikuisuutta varten helvettiin. Kiitos Jumalalle hänen laupeudestaan, joka poistaa hänen rangaistuksen kätemsä päältäamme, ja meidän rangaistuksen kätemme toisten päältä. Kiitos Jumalalle hänen armostaan, joka antaa meille upouuden elämän! Se on elämä, jossa saamme tietää, mitä usko todella on, se saa luottaa siihen, että Jumala on Jumala, joka huolehtii asioista, ja muista ihmisistä. Ei, ei ole yhtäkään syntiä, joka jäisi rankaisematta. Jeesus kantoi syntimme, koko maailman synnit. Hän on ainoa synnin kantaja. Jos emme kuitenkaan salli hänen kantaa muiden syntejä, niiden, jotka ovat loukanneet meitä, sekä omia syntejämme, katkeruus jatkaa juurtumista... ulottuen syvemmälle sielun maaperään ja ajatteluun.

Raamattu on hyvin selvä, että joka päivä ja läpi koko päivän, meidän tulee riisua pois vanha ihminen tekoinensa. ”Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne” (Kol. 3:8), ”että teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten” (Eph. 4:22). Vanha aatami meissä

ei tule paremmaksi. Hyvä uutinen on, että tämä syntisen luonnon pois paneminen ei ole jotakin, mitä me teemme yksin. Jumala auttaa meitä enemmän kuin voimme kuvitella. Paavali kirjoittaa: ”Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytä” (Gal. 5:16). Tässä meillä on lupaus Jumalalta. Uusi luontomme on vahvempi kuin vanha luontomme. ”Sillä synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla, vaan armon alla” (Room. 6:14). Laki ilmoittaa meidän syntimme, ei muiden ihmisten syntejä, niin että voimme tunnustaa ne ja vapautua niistä. Tosiaankin tämän Kristus on tehnyt puolestamme kärsimyksessään ja kuolemassaan, poistaen katkeruutemme, sen juuret, sen myrkyn ja sen ansaitun iankaikkisen kuoleman. ”Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellänsä” (Ilm. 1:5b). Voimme vain nähdä voiton katkeruudesta, kun tiedämme Jumalan vapauttaneen meidät synneistämme, mukaan lukien katkeruuden synnistä, jolla on ollut ote sydämeistämme, mielestämme ja elämästämme!

Lopuksi, kyse ei ole vain siitä mitä me panemme pois päivittäin, toisin sanoen katkeruutemme ja syntimme, vaan siitä, mitä me puemme päällemme. Tai, paremmin sanottuna, KENET me puemme päällemme. ”...Pukekaa päällemme uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden

vanhurskauteen ja pyhyyteen” (Ef. 4:24). ”...Pukekaa päällemme Herra Jeesus Kristus, alkääkä niin pitkö lihasanne huolta, että himot heräävät” (Room. 13:14). ”Pukekaa yllemme Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet” (Ef. 6:11). Tarvitsemme hengellistä haarniskaa perkelettä vastaan taistelemiseen, sillä hänellä on paljon sanomista katkerien sydämiä ja mieliä hallitsemiseen liittyen. Meillä on voitto sanassa, Jumalan arvokkaissa lupauksissa, eläen kasteen voimassa, kuollessa synnille, herätettyinä elämään Kristuksessa, että vaeltaisimme uudessa elämässä (Room. 6:4). Ja tietenkin Herramme Jeesuksen Kristuksen todellinen ruumis ja veri. Armollinen isäntämme odottaa meitä pöydässään. Rakkaat ystävät, ”Sakramenttien käyttämisestä seurakuntamme opettavat, etteivät sakramentit ole asetetut ainoastaan julkisen tunnustautumisen merkeiksi ihmisten kesken. Pikemminkin ne ovat merkkejä ja todistuksia meihin kohdistuvasta Jumalan tahdosta, jotta usko heräisi ja vahvistuisi niissä, jotka niitä käyttävät.” (CA XIII, TK 1990) Herran alttarilla, Jeesuksen veri pesee pois katkeruutemme, katkerat ajatuksemme. Hän vakuuttaa meille, että hänen ruumiinsa ja verensä ovat merkinä ja todistuksena Jumalan tahdosta meitä kohtaan, teitä kohtaan. Ne ovat vapaus synnistä ja katkeruudesta.

Ned Brockwell

Yksityisripin lohdutus syntiä vastaan

Matteuksen evankeliumista löytyvät Jeesuksen sanat, joilla hän antoi opetuslapsilleen vallan antaa syntejä anteeksi. ”Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” (Matt. 18:18) Tähän raamatunkohtaan viitataan jumalanpalveluksemme synninpäästössä. Tämän vallan nojalla on mahdollista julistaa synninpäästö, joka todella on pätevä. Se on anteeksiantamus, jonka Kristus Jeesus hankki riskinkuolemallaan.

Syntien päästämisen ja pidättämisen valtaa voi käyttää jumalanpalveluksen yhteisen ripin lisäksi myös yhteen ihmiseen henkilökohtaisesti soveltaen. Siitä yksityisripissä on kysymys. Kristitty tunnustaa mieltään painavat synnit pastorin kuullen ja saa niistä synninpäästön.

Yksityisrippi lohduttaa, koska Jumalan Kirkolleen antamalla vallalla annettu synninpäästö on varma. Se on luotettava vakuutus ja

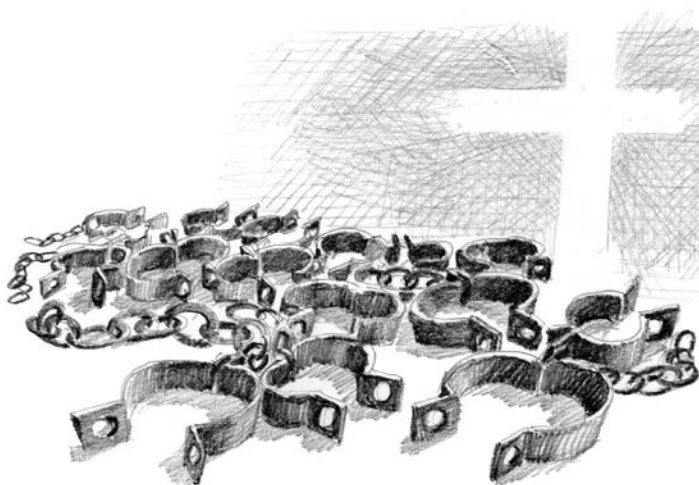
julistus siitä, että Jeesus kuoli myös juuri ripissä tunnustettujen syntien tähden ja nekin ovat anteeksi annettu. Se on kohdennettua ja henkilökohtaista evankeliumin julistusta.

Erityisesti vakavat lankeemukset ja omaatuntoa raskaasti painavat synnit on hyvä tunnustaa.

Yksityisripistä on apua myös ihmisen kamppaillessa jonkin toistuvan lankeemuksen kanssa. Se estää vaipumasta toisaalta epätoivoon, toisaalta välinpitämättömyyteen. Koetellessaan itseään ja tunnustaessaan syntinsä ihminen joutuu Jumalan lain puhuttelemaksi ja se synnyttää hänessä katumusta. Kuullessaan varman vakuutuksen Jumalan armosta hän tulee lohdutetuksi ja saa vakuutuksen, ettei Jumala ole häntä hylännyt kamppailusta huolimatta.

Ripittäytyjää suojaa pastorin vaitiolovelvollisuus. Rippisalaisuus on vahva. Pastori ei saa paljastaa ripissä tunnustettuja asioita.

Yksityisrippi on myös tilaisuus saada pastorilta neuvoja Jumalan sanasta. Vähän Katekismuksen lyhyt ohje yksityisripin käyttämistä

varten sanoo: "Kuuntele tarkoin, kun hän neuvoo ja lohduttaa sinua Jumalan sanalla". Pastorilla on mahdollisuus antaa hengellistä ohjausta, joka on sovellettu juuri ripittäytyjän tilanteeseen. Ihmisellä on sielun lääkärinä pastori, jonka Jumala on asettanut hänen paimenekseen seurakunnassa. Pastorien persoonallisuudet ovat erilaisia. Synninpäästön lääke on kuitenkin aina varmasti toimiva ja tehokas, koska se perustuu Jumalan sanaan. Anteeksiantamuksen sana on "elävä ja voimallinen".

Yksityisriipillä on varman armon lohdutuksen lisäksi muitakin hyötyjä. Ne ovat vähemmän merkityksellisiä, sillä keskeisintä ripissä on aina anteeksiantamuksen vakuutus. Rippi voi kuitenkin olla avuksi myös lihan kuolettamisessa ja itsetuntemuksen kasvussa. Kun ihminen tutkii itseään Jumalan käskyjen mukaan, hän oppii tunte-

maan itsensä paremmin. Hän oppii tietämään omat konkreettiset syntinsä ja kiusauksensa, vaikka aina jääkin paljon sellaista syntisyyttä, jota emme itse tunne. Tunnustessaan syntinsä ääneen ihminen myös nöyryty ja kuolettaa lihaansa, joka on ylpeä eikä halua myöntää virheitä, varsinkaan toisen ihmisen kuullen. Rippi opettaa nöyryyttä. Pääasia ripissä on kuitenkin aina Jumalan synninpäästö, ei meidän tunnustuksemme tai valmistautumisemme. Synninpäästön voima ei riipu meistä.

Yksityisriippi on siis Jumalan antamaan avaintenvaltaan perustuva lohdutus taistelussa syntiä vastaan. Se on Kristuksen ristillä hankkiman anteeksiantamuksen vakuutus ja sovellus ripittäytyjään. Yksityisriippi on vapauttava evankeliumin julistus synnin paimalle.

Vesa Hautala

”Kristinuskon vain syyllistää”

Kristinuskon saatetaan syyttää siitä, että se syyllistää ihmisiä ja aiheuttaa ihmisille turhaan pahaa mieltä ja syyllisyyden tunteita. Jotkut saattavat pitää kristinuskon ihmisen mielelle vahingollisena, koska se aiheuttaa syyllisyyttä.

Voimme todeta ensinnäkin, että kyllä kristinuskon nimissä on aivan turhaan ja väärällä tavalla syyllistetty ihmisiä. Tämä ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, että synti on todellisuutta kaikkien elämässä. Kaikki ihmiset ovat synnin alla ja syyllisiä Jumalan edessä. ”Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä.” (Room. 3:19) Siksi on täysin odotettavissa, että kun ihminen kuulee Jumalan sanaa, hän kokee syyllisyyden tunteita. Paljastaahan Jumalan sana sen, että ihminen ei ole kyennyt elämään Jumalan tahdon mukaan. Tällaiset syyllisyyden tunteet ovat aivan terveitä.

Mutta on kuitenkin täysin väärin sanoa, että kristinuskon vain syyllistää. Päinvastoin, kristinuskon vapauttaa ihmisen syyllisyydestä. Kristinuskon ei anna mitään teennäistä vapautta, vaan todellisen vapauden. Jeesus on nimittäin jo kantanut jokaisen ihmisen syyllisyyden ristinpuulle. Jeesus ”pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin.” (Kol. 2:14) Koko ihmiskunnan syyllisyys on sovitettu ja poistettu. Jeesus on ansainnut kaikille syntien anteeksiantamuksen. Tämä on kristinuskon pääsanoma, ja tämä juuri vapauttaa ihmisen syyllisyydestä.

Dani Puolimatka

Schmalkaldenin opinkohdat

Uskonpuhdistuksen merkki-vuoden kunniaksi Luterilaisessa esitellään tämän vuoden aikana Tunnustuskirjoja ja niistä lainataan teologeillemme rakkaita jaksoja. Tähän numeroon olen valinnut Lutherin opetusta parannukseen liittyen Schmalkaldenin opinkohdista. Jakso sopii hyvin tähän lehteen, koska se korostaa ihmiskunnan syntisyyttä ja Karitsan kärsimystä ainoana toivonamme.

Luther laati Schmalkaldenin opinkohdat, jotta niitä olisi voinut käyttää luterilaisen opin esitykseen roomalaiskatolilaisten ja luterilaisen välisessä kokouksessa vuonna 1537. Kokous ei kuitenkaan koskaan tässä muodossaan toteutunut, vaan roomalaiskatolilaiset kokoontuivat lopulta yksin Trentossa 1545–1563.

Schmalkaldenin opinkohdat jakaantuvat kolmeen osaan: ensimmäisessä osassa ovat ne opinkohdat, joista vallitsi yksimielisyyös osapuolten välillä. Toisessa osassa käsitellään kysymyksiä, joissa Luther ei nähnyt yksimielisyyden

mahdollisuutta. Kolmannessa osiossa on opinkohtia, joista voitaisiin keskustella maltillisten roomalaiskatolisten teologien kanssa. Teos on sävyltään jyrkkä. Se heijastaa sitä, että irtiotto roomalaiskatoliseen kirkkoon ja sen oppiin oli selvästi tapahtunut. Keskusteluja ei kuitenkaan pidetty mahdottomina, vaikka Lutherin odotukset niiden suhteen olivat olemattomia.

Vaikka luterilaiset eivät lopulta osallistuneet roomalaiskatolilaisten kanssa yhteiseen kirkolliskokoukseen, Schmalkaldenin opinkohdista tuli arvostettu tunnustusdokumentti, joka päättyi lopulta vuoden 1580 Yksimielisyyden kirjaan, johon me luterilaiset sitoudumme raamatullisen uskon oikeana esityksenä.

Schmalkaldenin opinkohdat ovat selvästi Lutherin kynästä. Ne ovat evankelisia, väärää oppia kohtaan jyrkkiä ja helppolukuisia. Suosittelen, että maallikotkin tutustuvat tähän teokseen, koska sen ymmärtäminen ei vaadi kohtuuttoman suurta teologista ymmärrystä!

Mika Bergman

Ote Schmalkaldenin opinkohdista

Paikalle saapuu tuo tulinen enkeli, pyhä Johannes Kastaja, oikean parannuksen saarnaaja. (Matt. 11:10) Hän lyö yhdellä ainoalla jyrähdyksellä yhteen kasaan kaikki, kun hän sanoo: (Matt. 3:2) "Kääntykää." Toiset ajattelevat: "Olemmehan me kääntyneet", toiset taas: "Ei meidän tarvitse kääntyä." Mutta Johannes lausuu: "Kääntykää, niin toiset kuin toisetkin. Te toiset olette vääriä parannuksentekijöitä ja te toiset vääriä pyhiä. Molemmat te tarvitsette anteeksiantamusta, koska ette edes vielä tiedä, mitä synty oikeastaan on, niin että osaisitte siitä kääntyä tai sitä karttaa. Kukaan teistä ei ole hyvä, te olette täynnä epäuskoa, ette ymmärrä mitään ettekä tunne Jumalaa ja hänen tahtoansa. Sillä Jumala on läsnä, ja me kaikki elämme sen varassa, että me hänen täyteydestään saamme armoa armon lisäksi, eikä kukaan ole Jumalan edessä vanhurskas ilman Jumalaa. Jos siis tahdotte kääntyä, kääntykää oikein. Teidän parannuksenne ei ole oikea parannus. Te teeskentelijät, jotka muka ette kääntymystä tarvitse te käärmeen sikiöt, kuka on teille antanut takeet siitä, että voitte välttää tulevan vihan?" (Matt. 3:7)

Näin pyhä Paavalikin saarnaa (Room. 3:10–12): "Ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään vanhurskasta, kukaan ei kunnioita Jumalaa, kukaan ei tee hyvää, ei yksikään. Kaikki he ovat kelvottomia luopioita." Samoin (Ap. t. 17:30): "Mutta nyt Jumala tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus." "Kaikkien ihmisten", hän sanoo, tekemättä poikkeusta yhdenkään ihmisen kohdalla. Tämä parannus opettaa meitä tuntemaan synnin: meistä ei ole mihinkään, olemme läpikotaisin kelvottomia, meistä täytyy tulla kokonaan uusia, eri ihmisiä.

Tämä parannus ei ole surkeaa paikkaamista niin kuin tuo parannus tekosynneistä, ei myöskään epävarmaa niin kuin tuo on. Sillä nyt ei kinasella siitä, mikä on syntiä ja mikä ei, vaan kaikki, mitä meissä itsessämme on, julistetaan erottelematta pelkäksi synniksi. Miksi haaskata aikaa penkomiseen, jaotteluun ja erittelyyn? Sen tähden ei tämä katumuskaan ole epävarma, kun jäljelle ei jää mitään, mistä voisimme keksiä jotakin hyvää syntivelan maksuksi. Jäljellä on ainoastaan varma toivottomuus kaikesta mitä me olemme, ajattelemme, puhumme ja teemme. Samoin ei rippikään voi jäädä petolliseksi, epävarmaksi paikkailuksi. Sillä se, joka tunnustaa pelkäksi synniksi kaiken, mitä hänessä itsessään on, se ottaa lukuun kaikki synnit, ei jätä yhtään mainitsematta eikä unohda ainoatakaan. Hyvityskään ei nyt voi olla epävarma, sillä se ei ole meidän omaa syntistä puuhaamme, vaan se on (Joh. 1:29) maailman synnin kantajan, Jumalan viattoman Karitsan kärsimys ja veri. (SA III:3, 20–21. TK 1990, s.293–294)

Hartaus

Jer. 17:9: Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea?

”Kuuntele sydämesi ääntä.”
”Seuraa sydäntäsi.” Tämä neuvo esiintyy monissa tarinoissa. Se on kuitenkin usein huono neuvo.

Ihmisen sydän ei ole kovin luotettava. Tunteet eivät aina ole perusteltuja. Intuitiomme, aavistuksemme ja vaistomme, toimivat joissain asioissa huomattavan hyvin. Ne auttavat toimimaan arjessa ja jopa pitävät hengissä. Mutta ei ole takeita siitä, että ne aina vastaisivat todellisuutta.

Erityisesti hengellisissä asioissa ihmisen sydän ei ole luotettava. Sydämessä on kyllä Jumalan luomana paljon hyvää. ”Iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämiinsä”, sanotaan Saarnaajan kirjassa. (3:11) Kun Jumala loi ihmisen, hän kirjoitti sydämeen tiedon olemassaolostaan ja iankaikkisuudesta. Samoin hän istutti ihmiseen tiedon oikeasta ja väärästä. Paavali kirjoitti pakanois-

ta, jotka eivät tunne Jumalan lakia, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä. (Room. 2:15)

Kuitenkin kaikkien näiden Jumalan luomien kykyjen käytön vääristää ihmisen hengellinen tila, hänen syntisyytensä. Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa Jumala sanoo: ”Ihmisen sydämen aivoitukset ovat pahat nuoruudesta saakka.” (1 Moos. 8:21) Tekstissämme profeetta sanoo: ”petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen, kuka taitaa sen tuntea?” Jeesus sanoi: ”Sillä sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkauudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset.” (Matt. 15:19)

Sydän on Raamatussa ihmisen tahdon ja henkisen elämän keskus. Raamattu ei puhu siitä niinkään tunteiden tyyssijana. Synnin turmelema sydän tahtoo sitä, mikä on Jumalan vastaista.

Profeetta Jeremia kysyy: ”Kuka taitaa sen tuntea?” Me kuvittelemme tuntevamme itsemme, ja

jossain mielessä voimme tunteakin, mutta kuitenkin sydämemme pysyy arvoituksena. On asioita, joita emme itse näe itsestämme, vaikka ne ovat ilmeisiä toisille. On myös paljon sellaista, mitä kukaan ihminen ei meistä näe, mutta mikä on paljastettua Jumalalle.

Sydän on petollinen. Syntisellä ihmisellä on kyky ja taipumus itsepetokseen. Siksi ihminen voi käyttää sydämensä parhaitakin kykyjä väärin. On mahdollista, että sydämen viisaimmatkin neuvot ovat itse asiassa pelkkää hämäystä, jolla ihminen oikeuttaa itselleen sen, mitä haluaa.

Vastakkainen meidän syntiselle sydämellemme on Jeesuksen pyhä sydän. Hän oli todellinen ihminen, mutta puhdas. Jumalan Poikana hän tahtoi aina sitä, mitä Jumala, mutta myös hänen inhimillinen tahtonsa yhtyi aina Isän Jumalan tahtoon. Jeesuksen sydän oli täynnä rakkautta. Se sydän lävistettiin meidän tähtemme ristillä. Siinä on anteeksiantamus meidän sydämemme synneistä.

Se, joka uskoo Kristukseen, pelastuu. ”Jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin sydämemme ja tietää kaikki.” (1 Joh. 3:20) Sydämemme syntejä vastaan ”meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas.” (1 Joh. 2:1)

Uskolla Jumala puhdistaa sydämen. (Ap.t. 15:9) Antakaa ”Kristuksen asua uskon kautta sydämissänne”, kehotti Paavali. (Ef. 3:17) Uskon kautta sydän alkaa parantua, koska Kristus elää siinä.

Ennen kuin saavutamme täydellisyyden autuudessa, sydän on kuitenkin vielä erehtyväinen. Siksi meidän kuuluu seurata Jumalan sanaa. Se on meidän ulkopuolelletamme tuleva normi, joka ei ole meidän tavallamme erehtyväinen. Sydämesi äänen sijaan kuuntele Jumalan ääntä hänen sanassaan ja anna sydämesi äänen mukautua siihen.

Vesa Hautala

Kamala juttu

Se oli vain ajan kysymys, ja Eevi tiesi sen. Hän kuuli, kuinka Isän askeleet lähestyivät huoneen ovea. Kun se aukesi, Eevistä tuntui, ettei hän uskaltanut liikahtakaan. Hyvä että hengitys kulki. – Eevi, mikset sinä vastaa, kun huudan? isä kysyi. – En minä kuullut mitään, Eevi väitti. Hän toivoi vain, ettei isällä olisikaan mitään asiaa. – Sitä vain kysyn, että mihin olet laittanut pädini, jonka lainasin sinulle pelaamista varten? Isän kysymys puistatti Eeviä, mutta silti hän sanoi: – En minä pelannutkaan tänään.

Vastaus yllätti isän, sillä viime päivinä Eevi ei ollut juuri muusta puhunutkaan, kuin tuosta uudesta laitteesta. Hän ei kuitenkaan ehtinyt ihmettelemään tytön vastausta, sillä äidin ääni katkaisi hänen ajatuksensa: – Voi Otso, se on isän pädi! Pian molemmat vanhemmat olivat päivittelemässä perheen juniorin tempausta: uusi laite oli yltä päältä kuolassa. Hetken kuluttua kuului isän harmistunut arvio: – Tämän koneen loru taisi olla tässä. Ei se enää käynnisty. Eevi tunsu huoneessaan helpotusta, mutta silti tuntui pahalta. Hän tiesi, ettei Otso ollut pädiä rikkonut, mutta nyt tuntui liian myöhäiseltä enää puhua asiasta. – Sitä paitsi, hän ajatteli, ei kukaan voi Otsolle suuttua, koska tämä on niin pieni.

Ajatus tuntui järkevältä. Näinhän kaikki säästyvät ikäviltä seureauuksilta ja kyllähän isä voi hankkia uuden pädin. Eevi päätti lähteä ulos siksi aikaa, että kotona tilanne tasoittuisi. Jos vaikka hän itsekin saisi ajatukset muualle leikkiessä kaverien kanssa. Hän oli juuri saanut ulkovaatteet päälle, kun kuuli takaansa äänen: – Minne sinä olet menossa? Se oli isä. Eevi tunsu, kuin sähkövirta olisi kulkenut sydäimestä sormenpäihin. Kun Eevi kääntyi, isä seisoi hänen edessään. Hän piteli vielä Otsan kuolasta kosteaa pädiä kädessään. – Tiedätkö sinä Eevi tästä jotain? Isän ääni oli rauhallinen, mutta Eevi aisti siinä läpitunkevan sävyn. – Te sanoitte, että Otso hajotti sen? hän yritti. Kieli tuntui tarttuvan kurkkuun. – Niin. Niinhän me äidin kanssa ajateltiin, mutta nyt sain sen kuitenkin käyntiin. Ja arvaatko mitä sieltä löysin? Isä näytti välkkyvää kuvaruutua, jossa vilahteli sekaisin värejä ja outoja muotoja. Osan niistä Eevi kyllä tunnisti. – Tämä

LAPSILLE

ei nyt kyllä näytä lainkaan Otson tekosilta, isä totesi. Oletko sinä tehnyt tällä jotain, mihin sinulla ei ole lupaa? Eevi tunsu, kuinka puna helahti hänen poskilleen, hänen teki mieli vajota maan alle. – Minä latsasin siihen yhden pelin, hän sai mutistua hiljaa. – Kysymättä lupaa? isän ääni oli jo paljon vihaisempi. – Sinähän tiesit, että sinulla ei ole siihen lupaa! Me puhuimme siitä eilen. – Joo, Eevi mumisi. Hänen lataamansa pelin mukana oli laitteeseen tullut vikaohjelma, joka rikkoi sen. – Ymmärrätkö Eevi, mikä minua harmittaa tässä eniten? isä kysyi hetken hiljaisuuden jälkeen. – Että joudut ostamaan uuden? tyttö arvasi. – Ei, isä vastasi, – se on se, että sinä et puhunut totta minulle, vaan valehtelit. – Lisäksi vieritit syyn Otsolle, lisäsi äiti. Hän oli tullut pikkuveli sylissään eteiseen. Eevillä tunsu olonsa kurjemmaksi kuin koskaan. Hän ei keksinyt mitään selitetystä. Kurkkua kuristi ja kyyneleet alkoivat valua Eevin poskia pitkin. – Anteeksi. Hän sai sanottua. Hän mietti, mitä äiti ja isä sanoisivat, vai puhuisivatko he enää ikinä hänelle. Yhtäkkiä hän tunsu, että joku tuli häntä kohti ja... otti syliin. Se oli isä.

– Sinä saat anteeksi, rakas Eevi. Ihan kokonaan saat. Eevi hämmästyti vielä enemmän, kun tunsu jotain märkää tippuvan otsalleen – isä itki! He istuivat siinä eteisen lattialla sylikkään pitkään. Eevi ei enää edes muistanut, miten paha olo hänellä oli ollut hetki sitten. Hän oli saanut anteeksi, vaikka oli tehnyt tosi rumasti isälle, äidille ja Otsolle.

Myöhemmin, kun hän oli hakemassa isän kanssa pädiä huollosta, Eevi kysyi isältä, kuinka isä pystyi antamaan hänelle anteeksi niin paljon. Pädin korjaaminenkin maksoi ihan hirveän paljon. – Kuule Eevi, isä vastasi, – me kaikki olemme syntisiä. Teemme päivittäin paljon pahaa, mutta muistatko miksi Jumala antaa meille anteeksi? – Jeesuksen tähden, Eevi tiesi. – Hän kuoli ristillä. – Ja maksoi hinnan kaikista meidän synneistämme. Ihan oikein. Siksi minäkin haluan antaa anteeksi sinulle. Raamatussa sanotaan: ”Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.” Eevi istui pitkään hiljaa auton takapenkillä, risti kätensä ja kuiskasi hiljaa: – Kiitos Jeesus.

Markus Mäkinen-Taina

ILTAPÄIVÄLLE Iltapäivällä järven rannalla

Jeesus saarnasi kansalle vertauksilla

Saman päivän iltapäivällä Jeesus meni ulos asunnostaan järven rannalle. Hänen opetuslapsensa menivät hänen kanssaan. Sinne tuli niin paljon kansaa, että Jeesuksen piti nousta veneeseen, joka oli sidottuna rannalla, ettei väkijoukko tunkisi hänen päälleen. Hän opetti kansaa pitkään vertauksilla.

Mitä on vertauksilla opettaminen? Se tarkoittaa, että otetaan tavallisesta elämästä jokin asia, jonka jokainen tuntee. Sitten näytetään, miten Jumalan valtakunnassa jokin asia on samoin, mutta hengellisesti ja taivaallisella tavalla. Ymmärrät tämän, kun kuulet Jeesuksen vertauksen.

Jeesus puhui kansalle vain vertauksen ja sanoi, että niin on myös Jumalan valtakunnassa, mutta enempää hän ei selittänyt kansalle. Sen hän teki hieman myöhemmin opetuslapsilleen ja muille, jotka uskoivat häneen. Miksi hän ei selittänyt muille enempää? Minä kerron sen nyt sinulle. Kuuntele tarkasti, lapsi, koska se ei ole satua.

Ihmiset, jotka uskovat Vapahtajaan, ovat syntyneet uudesti Jumalasta. Heille Jumala on antanut sellaisen sydämen, että he ymmärtävät vertaukset taivasten valtakunnasta. Se tarkoittaa, että he tuntevat oikein evankeliumin Jeesuksen valtakunnasta ja ottavat

LAPSILLE

sen vastaan. Teethän sinäkin niin, lapsi? Evankeliumi on iloinen sanoma Jumalan armosta Kristuksessa Jeesuksessa. Ja se on todella salaisuus. Kukaan ihminen ei ole siitä tiennyt, ennen kuin Jumala on sen ilmoittanut. Ei kukaan enkelikään ole tiennyt siitä, ennen kuin Jumala on kertonut sen hänelle. Sittenkin, kun se on ilmoitettu, sen ymmärtävät vain ne ihmiset, jotka sen kautta syntyvät uudesti ja jotka Pyhä Henki tekee uskoviksi. Muut eivät sitä ymmärrä. Muut ajattelevat, että evankeliumi on silkkaa hulluutta. Heille Pyhä Henki ei ole antanut uutta sydäntä, koska he eivät sitä tahtoneet. Pyhä Henki olisi tahtonut antaa myös heille uuden sydämen, mutta he halusivat pysyä sokeudessaan ja synneissään.

Kuule vielä jotakin. Kun Pyhä Henki on antanut ihmiselle uskon Jeesuksen Kristukseen, niin hän antaa hänelle oikean ymmärryksen evankeliumista. Mutta jos sellainen ihminen on välinpitämätön eikä enää halua ymmärtää, niin Pyhä Henki lähtee hänestä, ja ihminen menettää uskon, joka hänellä oli.

Miten oli kansan laita, joka tuli Jeesuksen luo järven rantaan? Muutamat uskoivat häneen. Suurin osa ei kuitenkaan uskonut häneen, tai jos he olivat alkaneet uskoa, olivat tulleet välinpitämättömiksi. Kaikille näille ihmisille Jeesus saarnasi, mutta hän puhui heille vertauksilla. Hän puhui heille vain vertauksen Jumalan valtakunnasta. Hän ei sanonut heille Jumalan valtakunnan salaisuutta. Hän ei julistanut heille itse evankeliumia, vaan näytti sen heille vain vertauksin. Itse evankeliumia he eivät olisi ymmärtäneet ja olisivat ehkä pilkanneet sitä. Hän sanoi, että he ”näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä.” Niin oli jo profeetta Jesaja ennustanut. Mutta opetuslapsilleen ja muille uskoville hän sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.” Hän tarkoitti itseään, Vapahtajaa, ja evankeliumia, jota hän saarnasi. Ja niille, jotka uskoivat häneen, hän selitti vertaukset selkeästi.

Rukous

Minä kiitän sinua, rakas Pyhä Henki, että olet antanut minulle uuden sydämen, niin että minä voin oikein ymmärtää evankeliumin. Minä pyydän sinua, auta minua, että minä en tulisi välinpitämättömäksi. Anna minun ymmärtää evankeliumi yhä paremmin ja uskoa yhä lujemmin. Aamen.

Carl Manthey-Zorn: Lasset die Kindlein zu mir kommen. Suom. Vesa Hautala.

Lars Borgström: Biblistk och Romersk-katolskt – vari bestör skillnaderna?

Ruotsalainen pastori Lars Borgström on julkaissut mainion kirjan uskonpuhdistuksen

juhluvuoden alkamisen alla. Hänen kirjansa kirjoittamisen taustalla on erityisesti huoli niistä sieluista, jotka Ruotsissa ja muualla länsimaissa ovat päättäneet liittyä roomalaiskatoliseen kirkkoon protestanttisten kirkkojen rappion tähden. Borgströmin kirja osoittaa Raamatun valossa, miksi Raamattuun pitäytyvälle kristitylle päätös liittyä paavin kirkkoon on mahdoton.

Kirja on melko lyhyt (213 s.), mutta se on täynnä painavaa asiaa yksinkertaisessa muodossa. Borgström käsittelee muun muassa Raamatun ja kirkollisen perinteen suhdetta toisiinsa, vanhurskauttamista, pyhimyksiä, kirkkoa, paavia, sakramentteja ja kirkon suhdetta muihin uskontoihin. Varsinkin viimeisen aihepiirin käsittely ansaitsee erityismaininnan: 1960-luvulla järjestetty Vatikaanin II konsiili opettaa, että myös muiden uskontojen edustajat voivat pelastua. Luterilaiset ovat julkaisseet maailmanlaajuisesti vähän kritiikkiä tuon kirkolliskokouksen opetusta vastaan, joten Borgströmin raamatullinen esitys, joka osoittaa tuollaisen opin mahdottomuuden, on erittäin tärkeä. Hän opettaa selkeästi, että Jeesus on ainoa tie Isän luokse. Toinen erityismaininnan arvoinen asia on se, miten kauniisti tässä kirjassa

raamatullinen vanhurskauttamisoppi loistaa roomalaiskatolisen oppiin verrattuna.

Borgströmin kirja on

suora ja jyrkkä. Se on samalla kuitenkin reilu: kirjoittaja lainaa roomalaiskatolilaisten omia lähteitä, kuten Katolisen kirkon katekismusta. Kun hän siis arvioi roomalaiskatolista oppia Raamatun valossa, hän ei kritisoi kuvitteellisia vastustajan näkemyksiä, vaan sitä, mitä paavin kirkko todella opettaa. Ehkä tähän liittyen voisi kuitenkin sanoa, että kirja olisi vieläkin syvällisempi, jos siinä huomioitaisiin roomalaiskatolisen kirkon sisäinen hajaannus, Rooman uusi asennoituminen protestantteihin ja paneuduttaisiin myös muutaman viimeisen paavin teologiaan. Suomessa monet melko tunnustuksellisetkin luterilaiset teologit ovat suhtautuneet hyvin lämpimästi paavi Benedictus XVI:sta tuotantoon. Siksi sen raamatullinen arviointi olisi erittäin tärkeää.

Minun ruotsin taitoni eivät ole kummoiset, mutta ne riittivät hyvin kirjan lukemiseen. Suosittelen lämpimästi teosta kaikille niille lukijoille, jotka haluavat tietää, miltä nykyinen roomalaiskatolinen oppi näyttää Raamatun valossa. Kirjaa saa tilattua Logos förlagista osoitteesta: forlag.biblicum.se. Kirjan hinta on 16 euroa + postikulut.

Mika Bergman

Virkaopin äärellä Siitamassa

Teologiseen konferenssiin (Siitamaja 23.-24.9.2016) osallistuneet yhteiskuvassa

Juuri ennen Syysjuhlaa, 23.–24.9., järjestettiin Siitamassa teologinen konferenssi, jossa käsiteltiin virkaoppia. Konferenssi syntyi ajatuksesta, että teologiemme olisi hyvä perehtyä yhdessä virkaoppiin, koska lähitulevaisuudessa todennäköisesti käymme keskusteluja Wisconsinin synodin suomalaisten sisarkikkujen kanssa. Erityisesti kysymys kirkosta ja virasta oli muodostunut reilu 15 vuotta sitten esteeksi sille, että välillämme olisi voitu todeta opin yksimielisyys.

Meillä oli suuri ilo saada konferenssiin opettamaan omien teologiemme lisäksi pastori Risto Relander Suomesta ja pastori Martin Blechschmidt Saksasta. Myös latvialaisen seurakuntamme pastori Indreks Sungatulins oli paikalla. Konferenssiin osallistui myös maallikoita sekä oman kirkkomme seurakunnista että kaikista muista sisarseurakunnistamme. Erittäin hienoa oli lisäksi se, että sekä Wisconsinin suomenkielisestä että ruotsinkielisestä sisarseurakunnasta oli teologi mukana.

Konferenssin tietynlaiseksi punaiseksi langaksi hahmottui Raamatun tulkinnan perusteet. Pastori Blechschmidt aloitti konferenssin pitämällä aiheesta luennon, mutta tämä painotus näkyi myös muissa

esitelmissä. Kun käytiin läpi Lutherin, Chemnitzin, Waltherin ja Pieperin tuotantoa, esille nostettiin se, kuinka he käyttivät tiettyjä Raamatun avaintekstejä pastorin viran jumalallisen asetuksen perusteena. Nämä raamatunkohdat ovat Matt. 28:18–20, Mark. 16:15–16, Luuk. 24:46–47 ja Joh. 20:21–23 sekä Apt. 20:28 ja Tiit. 1:5,7. Pastori Vesa Hautalan esitys pastorin viran juontumisesta apostolien kutsusta käsitteli näitä tekstejä kaikkein laajimmin. Konferenssin päätteeksi saimme kuulla pastori Relanderin opetusta Wauwatosan teologiaan ja sen historialliseen taustaan liittyen. Juuri Wauwatosan teologia ja sen uusi tapa tulkita Raamattua, vaikuttaa olevan virkaopillisten erojen taustalla.

Jumalan sanaan perehtyminen konferenssin merkeissä koettiin erittäin hyödyllisenä, yhteistä uskoa vahvistavana. Pastori Blechschmidt kutsuikin konferenssiin osallistujat ja kaikki muutkin sisarseurakuntiemme jäsenet seuraavaan konferenssiin, joka järjestetään, jos Jumala suo, Steedenissä ensi vuonna. Tarkempi ajankohta ei ole vielä selvillä. Tämän vuoden konferenssin esitelmät on tarkoituksena laittaa sekä kuunneltavassa että luettavassa muodossa nettisivuillamme. *Mika Bergman*

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta

Markku Särelin saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta.

Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Säreli. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. 17,-

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirikko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Säreli.

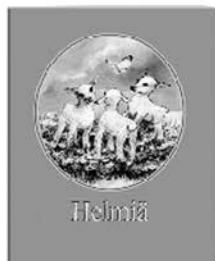
Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulle Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valittavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Särelin ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Tieni johdattaa taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

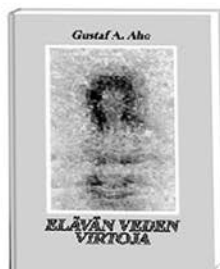
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

Uskonpuhdistusjuhla

Lahden kirkolla 5.11.

klo 11 ehtoollisjumalanpalveluksella alkaen.

Aihe: Uskonpuhdistus tänään

Kastettu

Eelis Heikki Axel Armholt, syntynyt 10.8.2016, on kastettu Tampereen Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa 27.8.2016.

"Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet." (Gal. 3:27)

Salme Kyllikki Lehtola

o.s. Mäkelä 5.12.1935–14.8.2016

Elokuun puolivälissä saapui suruviesti, ei yllättäen mutta kuitenkin aivan kuin nopeasti. Kyllikki Lehtola oli poissa.

Kyllikki Lehtola syntyi Perhossa Keski-Pohjanmaalla, mutta eli suurimman osan elämästään maakuntarajan toisella puolella, naapurikunnassa Kyyjärvellä. Hän avioitui Martti Lehtolan kanssa ja tuli seurakuntamme jäseneksi.

Kyllikki Lehtolalle tyypillistä oli täsmällinen, vaatimaton, usein hiljainen ja rakkauden täyteinen suhtautuminen asioihin ja ihmisiin. Tämä tuli esiin hänen halussaan kuulla Jumalan sanaa ja aivan viime päiviin asti ilmenneessä iloisessa mutta vähäsanaisessa uskon tunnustamisessa. Samat asiat näkyivät aviopuolisona, lasten Juhanin ja Katariinan äitinä, heidän puolisoidensa anoppina, jälkipolvien isoäitinä neljänteen polveen saakka, ystävien keskuudessa sekä pitkäaikaisessa työssä pankissa.

Saatoimme edesmenneen haudan lepoon Kyyjärvellä 3.9.2016. Siunaus- ja muistotilaisuutta saimme viettää Kyllikki Lehtolan muistolle sopivalla tavalla Jumalan armosta ja hänen monista ajallisista lahjoistaan kiittäen.

Kimmo Närhi

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 30.10., 13.11., 27.11., 11.12. ja 25.12. Huom! Viime lehdestä poiketen: ei HPE 16.10. Ei jumalanpalvelusta 6.11. Pyhäkoulu su 16.10., 30.10., 6.11. ja 27.11. klo 10.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* klo 15 (HPE): kuukauden 1. ja 3. sunnuntaina. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 16.10. vaan sen sijaan 23.10. Ei jumalanpalvelusta 6.11. *Raamattutunnit ja pyhäkoulut* klo 15 (paikka vaihtelee, kysy Dani Puolimatkalta lisätietoja): Niinä sunnuntaina, kun ei ole jumalanpalvelusta. Joensuu, *Jumalanpalvelus* (HPE) su 2.10., 23.10., 13.11., ja 4.12. klo 18.

Jyväskylä, *Jumalanpalvelus* (HPE) su 9.10., 23.10., 6.11., 20.11., 4.12. ja 18.12. klo 16 Brockwelleilla.

Jämsä, *Jumalanpalvelus* (HPE) la 29.10. klo 18.

Kokkola, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 7.10. 28.10., 18.11. ja to 15.12. klo 18.30.

Kyyjärvi, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 7.10. ja 18.11. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, *Jumalanpalvelus* (HPE) sunnuntaisin klo 16. Raamattutunti ke 12.10., 26.10., 9.11., 23.11., 7.12. ja 21.12. klo 14. Huom! Ei jumalanpalvelusta 6.11. *Uskonpuhdistusjuhla* 5.11. klo 11 alkaen.

Pori, Marttala (Valtakatu 7), *Jumalanpalvelus* (HPE) klo 16 su 9.10., 13.11. ja 11.12.

Tampere, Marttala Hämeenkatu 39A, *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo

11. HPE kuukauden 2. ja 4. sunnuntai. *Raamattutunnit* joka kuukauden kolmas torstai klo 18. Paikka vaihtelee. 20.10. Särelällä Saarenvainionkatu 3B12. *Nuorten aikuisten illat* noin joka toisen viikon keskiviikko klo 18:30. Paikasta lisätietoja pastori Vesa Hautalalta. *Uskonpuhdistustapahtuma* Tampereen vanhan kirjastotalon luentosalissa (Keskustori 4) to 10.11. klo 18:30.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12, *Jumalanpalvelus* (HPE) la 8.10. 12.11. ja 17.12. klo 15.

Tyrvävä, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 16.12. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja, *Jumalanpalvelus* (HPE) la 8.10., 29.10., 19.11. ja 17.12. klo 11.

Äänekoski, *Jumalanpalvelus* (HPE) su 30.10. klo 14.

Pastori Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.

Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell, Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Atomikatu 6 A 12, 33720 Tampere.

Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna. Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Sisällys:

Kristus voitti synnin, Martti Luther.....	202
Juhlavuoteen, MB.....	203
Mitä synti on?, VH.....	204
Kaikki ovat langenneet Aadamissa, KN.....	206
Synnin tuhoava voima, KN.....	207
Syyttäjä, KN.....	208
Saatanan hyökkäykset lähimmäisten kautta, VH.....	209
Synnin syvyys uskonpuhdistuksen taustalla, MB.....	211
Elävä synnintunto, DP.....	212
Erilaisia syntejä, KN.....	213
Salakavalat synnit, MB.....	215
Jumalan kärsivällisyys lapsiaan kohtaan, MB.....	216
Täydellisen riittävä syntiuhri, VH.....	217
Roomalaiskatolinen oppi synnistä, KN.....	218
Aneet, DP.....	219
Luther, teesit ja aneet, MB.....	222
Lutherin ahdistus, KN.....	223
Synti pitää sanoa synniksi, DP.....	224
"Me olemme kaikki syntisiä", MB.....	225
Pitkö Luther Jeesusta syntisenä?, DP.....	226
Onko helvetti oikeudenmukainen rangaistus synnistä? MB.....	228
Synnin ajalliset rangaistukset, VH.....	229
Onko oikein, että Jeesusta rangaistiin meidän syntiemme tähden? KN.....	231
"Tee syntiä rohkeasti", DP.....	232
Katkeruuden juuri, EB.....	234
Yksityisripin lohdotus syntiä vastaan, VH.....	239
"Kristinuskon vain syyllistää", DP.....	241
Schmalkaldenin opinkohdat, MB ja niistä ote.....	242
Hartaus Jer 17:9, VH.....	244
Lapsille, MM-T ja CMZ.....	246-249
Kirja-arvostelu, MB.....	250
Virkaopin äärellä Siitamassa, MB.....	251
Toimintatietoja.....	254-255
Kansi: Pyhä Raamattu, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2016: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250
Helsinki. Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Johanna Hautala, Atomikatu
6A, 33720 Tampere. Sähköposti:johanna.hautala@luterilainen.com. Jos se
ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09. Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com